

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Forhandling om ministeren for kulturelle anliggendes redegørelse af 23. marts 1982:*Redegørelse om idrætten.*

(Redegørelse nr. R 7. Anmeldt 23/3 82. Redegørelsen givet 23/3 82. Meddelelse om forhandling 23/3 82).

*Forhandling***Jimmy Stahr (S):**

Jeg vil gerne starte med at takke kulturministeren for redegørelsen om idræt. Den berører mange væsentlige punkter, og jeg ser frem til en god debat her i tinget i dag. Jeg håber også, den kan blive saglig, selv om jeg måske var lidt forundret over at se hr. Ole Bernt Henriksens første reaktion på redegørelsen. Inden trykket var tørt, kunne hr. Ole Bernt Henriksen meddele Berlingske Tidende, at ministeren nærmest var kriminell, men man har jo før hørt sportsfolk forsøge at skryde før kampen, så lad os håbe, at den alligevel kan blive saglig.

Jeg vil gerne starte dér, hvor kulturministeren slutter, med at sige, at Danmark har en tradition for selvstændige foreninger og organisationer, og at alt, hvad vi gør på idrættens område, må ske i et nøje samarbejde med idrætten. Vi kan ikke undvære idrætten, og vi kan ikke undvære det frivillige arbejde, der gøres af tusindvis af mennesker landet over. Det sker ofte, at man fra idrættens side anklager os politikere for, at vi ikke i snævrere forstand har en idrætspolitik. Det vil jeg nu godt være med til at lave, men jeg

kan ikke forestille mig, at idrætten ønsker at få en bestemt politik fra folketingets side så at sige trukket ned over hovedet på sig. Jeg tror mere, at det, som idrætten ønsker, er nogle holdninger, der udmønter sig i en aktiv støttepolitik for idrætten, og det finder jeg er et fornuftigt ønske.

Og når vi taler om støtte, kan vi lige så godt med det samme gribe om den nælde, der hedder elite og bredde, for herom handler jo en del af støtteproblemet.

Jeg tror, det på mange måder er ulykkeligt, at vi er kommet ind i denne opdeling mellem elite og bredde, først og fremmest fordi det er en næsten umulig størrelse at arbejde med, da det er to sider af den samme sag, nemlig idræt. Jeg læser også ministerens redegørelse på denne måde. Ministeren bruger et billede af en trekant, hvor bredden vokser og toppen bliver spidsere, men elite og bredde er altså begge dele af den samme trekant.

Jeg kunne måske godt forestille mig, at man gjorde billedet lidt fyldigere, for den store trekant består jo i virkeligheden af mange små trekantede, spidse og med bredde. Elite findes på mange forskellige niveauer. Da jeg i sin tid kom på ABs førstedrengehold, var jeg absolut, i hvert fald efter egen formening, elite i forhold til tredjeholdene og lagkageholdene, men i forhold til juniorer og ynglinge var jeg tydeligvis bredde. Det samme oplever jeg nu, når jeg ser Borups førstehold spille; så er det en elite i Borup, selv om holdet spiller i Sjællands serie 3, og sådan kan man blive ved. Ministerens billede kan bruges, men det må udbygges, og dette er selvfølgelig med til at komplicere støtten.

Vi må også forestille os noget uden for trekanten, for idræt lever heldigvis ikke i et tomrum. Vi kan bl.a. forestille os tilskuerne. Jeg kan ikke altid forstå den forargelse, man hører fra forskellige sider, over de sløve tilskuere enten omkring banen eller ved TV. Tilskuerne er nødvendige, de er en moralsk støtte, de er en økonomisk støtte, og så er det for øvrigt altid rart med tilskuere, selv politikere kan ikke få nok af dem. Det er legalt at være tilskuer, og der er ingen grund til forargelse over sløvhed. Hvem forlanger f.eks. i teatret, at tilskuerne til en balletforestilling selv skal kunne danse? Tilskuerne, hvoraf mange i øvrigt er aktive sportsudøvere i andre sammenhænge, er en del af den store

[Jimmy Stahr]

folkebevægelse, der hedder idræt, og hele bevægelsen har krav på vores opmærksomhed.

Jeg kan derfor tilslutte mig ministerens ord om, at idræt skal være for alle. Dette er for mig essensen af redegørelsen, og ud fra denne sætning ønsker socialdemokratiet at arbejde. Det er ikke noget med, at alle skal spille fodbold, eller at alle skal dyrke gymnastik, men det er spørgsmålet om at give muligheder for alle.

Problemet for mig at se er måske den spredning, der er i indsatsen. Idrætten flækker støttemæssigt rundt mellem kulturministeriet, undervisningsministeriet, skatteministeriet, amterne, kommunerne og erhvervslivet, og nu i sin redegørelse føjer kulturministeren også arbejdsministeriet til, hvad hun for øvrigt ikke skal have utak for. Men denne spredning er måske med til at cementere opdelingen i bredde og elite, og det er ét af de områder, som vi her i folketinget bør tage fat på.

Fra socialdemokratiets side er vi interesseret i at fastholde den nære forbindelse mellem kommunerne og de stedlige idrætsklubber. Jeg tror ikke, vi skal forsøge med ændringer på dette område. Her er vi også 100 pct. enige med kulturministeren i, at man bør undersøge de muligheder, der nævnes i redegørelsen, for at udnytte de forskellige beskæftigelsesordninger mest muligt til gavn for idrætten. Jeg synes virkelig, der her er tale om nogle perspektiver med god dybde.

Hvis vi nu betragter kommunernes indsats som bredden med alle de modifikationer, jeg nævnte før, så er der den absolutte topelite, den internationale elite og undervisningen tilbage.

Med hensyn til eliten er det her, kulturministeriet og erhvervslivet kommer ind. Jeg mener, at vi fra statens side bør gå positivt ind for en hjælp til eliteidrætten, men vi må foreløbig vente på et udspil fra det udvalg, som ministeren har nedsat. Jeg tror, det vil være muligt at finde frem til nogle ordninger, som på den ene side kan være til virkelig hjælp og på den anden side kan beskytte os mod de værste af statsprofessionalismens bagsider. På dette punkt må man opfordre idrætsorganisationerne til at være aktive. Vi har i socialdemokratiet i det hele taget stor tillid til det arbejde, der gøres af organisationerne. Det er her, idrættens politik skabes,

og det er også her, man må være med til at afgøre forholdet til erhvervslivet.

Det er ikke socialdemokratiets livret, at idrætsfolkene skal løbe rundt som reklamesøjler. På den anden side må vi erkende, at med de støtteforanstaltninger, der er og hidtil har været fra det offentlige side, ville det være det rene hykleri, hvis vi sagde, at vi ikke kunne acceptere reklamer. Det må være muligt at finde et fornuftigt samarbejde mellem idræt, samfund og erhvervsliv, så vi får udnyttet alle støtteformer bedst muligt, og i den sammenhæng er det også nødvendigt at understrege, at ligesom vi ikke ønsker et politisk pres på idrætten, ønsker vi heller ikke et økonomisk pres fra erhvervslivet med henvisning til den kommercielle støtte. Men som sagt tror jeg på, at dette samarbejde kan lade sig gøre, ligesom det er sket inden for andre af kulturlivets områder. Der findes også mange eksempler på, at mindre klubber har fået fornuftige ordninger med lokale sponsorer, hvor det måske i højere grad har været et spørgsmål om en lokal støtte end om en egentlig reklameværdi.

Nu kommer denne redegørelse fra kulturministeren, men undervisningen og uddannelsen, når det drejer sig om idræt, hører for en stor del under undervisningsministeren. Alligevel er det nødvendigt at sige noget om undervisningen, og jeg er da også helt sikker på, at de to ministre har talt sammen.

Ikke mindst når det gælder det store frafald i idrætten af unge, kan det være en medvirkende årsag, at de unge i skolens idrætsundervisning i alt for ringe omfang får mulighed for at blive bevidstgjort om deres krop. Da skoleidrætten har et bredere sigte end det, som præger store dele af den frivillige idræt, kan mange skoleelever opleve en stor afstand mellem det, de lærer i skolen, og det, de oplever i fritiden. Derfor er det vigtigt, at der i fremtiden skabes rammer for idrætsundervisningen, som – ud over den praktiske udfoldelse – kan give eleverne en forståelse for og en holdning til deres egen krop.

Ja, nu har jeg fået »det røde kort«, og da der sikkert ikke er mulighed for forlænget spilletid, må jeg stoppe her i første omgang.

Flemming Jensen (KF):

[Flemming Jensen]

Det er jo ikke nogen dagligdags begivenhed, at der debatteres idræt her i Folketinget. Sidste gang var det i 1976, og da sagde den daværende socialdemokratiske ordfører, hr. Robert Pedersen – det var den 28. januar 1976, sp. 4902 – bl.a., at socialdemokratiet mener, at vi »ligesom i Sverige bør holde årlige debatter om emnet, således at sportens udøvere kan kontrollere, hvad der kom ud af de erklæringer, der fremkom ved denne lejlighed«.

Så kan man selvfølgelig fundere over, hvorfor det ikke er sket, om det er, fordi socialdemokratiet har lidt svært ved at finde ud af, hvilket ben de skal stå på i denne sag; sådan tydede jeg i hvert fald den socialdemokratiske ordførers tale sammenlignet med redegørelsen. Man må næsten håbe det, for jeg vil hvert fald nødig tage redegørelsen og det, ministeren i øvrigt har sagt, som udgangspunkt for den idrætspolitik, landets største parti har.

Jeg skal vende tilbage til en kronik, ministeren skrev i Ekstra Bladet på valgdagen den 8. december, og hvori man ideologiserer idrætten og i modsætning til, hvad hr. Jimmy Stahr gjorde her, deler den op i en bredde eller noget folkeligt og så det, man kalder elite.

I denne artikel skriver ministeren bl.a.:

»Det grundlæggende modsætningsforhold er hensynet til eliteidrætten for de få over for hensynet til den folkelige idræt for de mange.«

Hr. Jimmy Stahr sagde i den forbindelse, at det er ulykkeligt med denne opdeling i elite og bredde.

Videre hævder ministeren, at eliteidrætten opsuger en uforholdsmæssig stor del af ressourcerne, og lidt nedladende tales der om sportsidoler og om, at det ikke kan bevises, at de giver øget tilgang til klubberne. Det sidste turde dog være godtgjort ved mange lejligheder. Jeg har f.eks. nogle tal, der viser, at da dansk håndbold sidste gang – eller forrige gang, hvad man vil – blev nr. 4 ved VM, det var i 1978, betød det en medlemstilgang på 15–18 pct. Der kunne drages andre eksempler frem, som viser, at det, man kalder toppen, er af væsentlig betydning for bredden, også selv om det ikke passer ind i ideologien.

Og så ressourcerne. Jeg går da ud fra, at ministeren er helt klar over, hvilke store be-

løb kommunerne – og med glæde – yder, beløb, der kommer alle idrætsudøvere til gavn. Vi kunne måske ved en anden lejlighed – men det er nok specielt primær-kommunalt – drøfte hjælp til det administrative arbejde og hjælp til ledertræning for de frivillige ledere, der sandelig har nok at se til.

Jeg mener ikke, at idrætten, heller ikke eliten, har for gode kår; og at vi overhovedet har en elite skyldes vel bl.a., at vi har sponsorerne, men dem kan ministeren heller ikke lide. I redegørelsen tales der om »en organisation under betegnelsen »Team Danmark«.« Man må egentlig nok spørge, hvad ministeren mener med dette. Jeg deler ikke den opfattelse, at det kommercielle er en trussel mod de, som der står, »grundlæggende idrætspolitiske og kulturpolitiske værdier«. Der er ikke tvivl om, at en væsentlig del af sponsorstøtten er ideelt betinget, og det gælder uanset eventuelle skosager. Jeg synes, der er en ugrundet mistænkeliggørelse i denne form.

Jeg er meget enig, pudsigt nok, med den socialdemokratiske ordfører, når han nævner, at der er utallige mindre foreninger inden for alle organisationer landet over, der kan ofre tid og kræfter på ungdomsarbejdet, fordi de ved siden af kommunal støtte også har lokale sponsorer; så sparer man da i hvert fald den tid for bankospillet.

Det er også, som om der kommer nervøse trækninger i ministerens ansigt, når hun møder begrebet reklame – også i andre forbindelser for øvrigt. Der er ikke noget odiøst i reklame. Man kan glæde sig over den støtte, der kommer ind på denne måde. Der var en – jeg tror, det var Store Claus – der ikke kunne tåle at se degne, og sådan kan ministeren tilsyneladende heller ikke tåle, at reklamen sætter ind for eliten, til trods for at eliten danner basis for bredden.

Jeg vil gerne på det konservative folkepartis vegne sige: kappestriden, konkurrencen, er en del af den menneskelige natur; hvad enten man vinder eller taber på sportsbanen, gør man sit yderste. Kappelysten er smittende, uanset hvor langt man kommer. Her er jeg også enig med hr. Jimmy Stahr – bare det ikke bliver en vane – elite er nemlig et vidt begreb. I den klub, hvor førsteholdet spiller i, jeg havde også nævnt serie 3, er det eliten eller, med ministerens ord, idolerne, og her konkurrerer man med samme iver om at

[Flemming Jensen]

komme på førsteholdet, som man gør i klubben med divisionsholdet.

Jeg kunne i øvrigt spørge ministeren, hvorfra hun ville skaffe de penge, idrætten mister, hvis sponsorerne forsvandt. Jeg har megen respekt for folkejogging, men den bringer nok trods alt ikke det i gang, som sponsorerne gør. Jeg tror ikke selv på dette med »tab og vind med samme sind«, det kan vist ingen, der gør sit bedste. Men idrætten kan lære os at indordne os under regler, den kan lære os, hvordan vi skal tabe og vinde. Det gælder på idrætspladsen, men det gælder også for de tusinder af unge, som rundt omkring i idrætsforeningerne får det første indblik i demokratiets regler og lærer kammeratskab at kende. Jeg tror f.eks., vi var mange, der var lykkelige ved i fjernsynet for en gangs skyld at se et stort folkeligt stævne som det, vi så i sommer fra Slagelse.

Jeg var i fredags sammen med 400 glade bloddonorer til fest, og også her var det en idrætsforening, der stod for arrangementet. Der er ikke mange kommuner, der ikke kan trække på idrætten, når ting skal skabes, byfester holdes, indsamlinger til flygtninge foretages osv. Disse bemærkninger blot af hensyn til de forhåbentlig meget få, som synes, at vi ikke burde bruge skattepenge på idræt.

Jeg synes nok, at ministeren kunne have knyttet et par bemærkninger, selv om det hører under undervisningsministeriet, til Dansk Idræts-Forbunds ønske om en udbygning af kompetencegivende idrætsuddannelser; det blev nævnt ved DIFs repræsentantskabsmøde, som ministeren nok husker.

Der er vel også andre steder, man burde drage idrætten ind i positive drøftelser. Ministeren nævner, at idrætten er et vigtigt led i uddannelsessystemet, men ikke ét ord om det ønske, der er rejst fra Gentofte Studenterkursus om en idrætslinje, og det til trods for at ministeren andetsteds i redegørelsen er bekymret for de sociale tilfælde, der skulle komme ud af overdreven idræt, dem, der ikke har en uddannelse at falde tilbage på.

Tipspengene. Det konservative folkeparti ønsker naturligvis fortsat at støtte spejder- og andre idébetonede bevægelser, men burde man måske ikke, eventuelt i forbindelse med det udredningsarbejde, ministeren er i gang med, se på, om der fra kulturministeriets pulje går penge til noget, der ligger langt herudover, og om man så kunne skaffe flere penge

til idrætten? Måske var det også rimeligt – men det kommer måske også i redegørelsen, når den engang kommer – om man hæftede sig lidt ved den efter min mening urimelige konkurrence, idrætsklubber udsættes for, når skolen tilbyder fritidsidræt.

I debatten har der på det sidste været talt meget om et egentligt idrætsministerium. Det er vi noget skeptiske over for i mit parti. Det kan føre til øget bureaukrati og til idrættens isolering, men vi har en fornemmelse af, at idrætssiden i kulturministeriet trænger til at styrkes og vel at mærke på en sådan måde, at man kan optage rimelige drøftelser med de forskellige organisationer og nå resultater, fordi man taler samme sprog.

Idrætten er sund, idrætten lærer sine udøvere at gøre deres bedste, og at der er regler, der skal holdes. Idrætten er medrivende, idrætten er fascinerende, idrætten er den største folkebevægelse i Danmark. Den fortjener at blive hørt, også fra dette hus.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil også indlede med at beklage, at det er så lang tid siden folketinget har haft dette emne oppe i en samlet helhed, 6 år er der blevet sagt. Jeg beklager det såmænd ikke, ikke fordi jeg mener, at vi herindefra skal styre idrætten, det skal den nok selv klare, men fordi der ærlig talt har hobet sig en række problemer op gennem årene, som nu i nogen tid har påkaldt folketingets opmærksomhed.

Jeg skal først sige nogle ganske få ord om venstres tilknytning til idrætslivet, fordi vi mener at kunne fastslå, at vi har en særlig historisk tilknytning i hvert fald til den del, som man kalder den folkelige idræt. Vi kan slå tilbage i historien og se, hvordan og med hvilke kræfter bagved skytte-, gymnastik- og idrætsforeninger er skudt op over det ganske land. Ideen var jo bl.a., at de idrætslige aktiviteter også skulle føre til andre interesser og aktiviteter på det bredere samfundsmæssige plan, og her tænker vi på idrættens – i ordets bedste forstand – opdragende virkning. Idrætten ses som et sted, hvor vi lærer hinanden op til demokrati og gensidig respekt, og hvor vi finder ud af, at vore handlinger har konsekvenser. Vi har en mulighed for at øve en indsats, og det fører til et ansvar.

[Bjørn Elmquist]

Efter det nogle bemærkninger om kulturministerens redegørelse. Jeg synes såmænd, den er velmenende nok, i hvert fald den del af den, der redegør for regeringens grundlæggende mål for idrætspolitikken. Jeg må sige, at her sporer jeg i hvert fald, sådan som jeg har set teksten, ikke de store forsøg på en socialisering eller et uhæmmet ligemageri, men den linje holder desværre ikke hele vejen igennem i redegørelsen – det skal jeg komme tilbage til lidt senere.

På det konkrete plan synes jeg imidlertid at redegørelsen er påfaldende løs i det; der er meget få konklusioner, næsten ingen gode ideer, og på visse punkter er den ligefrem resignerende. Det gælder, hvor kulturministeren fastslår, at hendes ministeriums rolle nemt kan blive af marginal karakter. Heri skulle imidlertid ligge en udfordring, hedder det videre, til at koncentrere sig om udviklingsaspekter og andre almene forhold. Ja men hvad så, kulturminister, med at tage den opfordring op? Hvorfor affinder ministeren sig f.eks. blot med, at det meget omtalte eliteidrætsudvalg ingen vegne kommer? Vi har fået forklaringer derpå, men det går jo så langsomt med det arbejde, at når omsider f.eks. delrapporten om OL-kandidaternes vilkår op til 1980 kommer, er det for sent at bruge den til OL 1984, for så er forberedelserne til dem for længst startet, og så vil den til gengæld være forældet med henblik på forberedelserne til OL i 1988.

Videre vil jeg godt spørge: hvorfor tager ministeren ikke en mere koordinerende opgave på sig, ikke over for idrætten, mener jeg, den skal helst styre sig selv, men i forhold til andre myndigheder? Der er masser af konkrete problemer, som idrætten har liggende rundt omkring i de forskellige ministerier, og de kunne godt trænge til, hvad man med et venligt ord måske kunne kalde et hjælpende overblik. Det gælder over for miljøministeriet, f.eks. i spørgsmålet om at gøre det åbne land tilgængeligt for idrætsudøvere. Der findes masser af skove i Danmark, der er lukket for orienteringsløb f.eks. Og så er der den famøse, den bedrøvelige sag om golfklubben ved Buresø, som myndighederne nu vil jævne med jorden.

Over for undervisningsministeriet kunne man tage spørgsmål som fritidsloven og konsulentordningerne op, hvor den seneste ændring i tipsloven lagde op til en ændring til

fordel for idrætsorganisationerne, ligesom aftenskolernes tilbudsmuligheder gerne skulle lægges om, så man undgår rene idrætsaktiviteter og i stedet for lukker op for kurser for kommende idrætsledere. Og – det er stadig undervisningsministeriet, men undervisningsministeren er her ikke, det understreger behovet for koordinering og en indsats fra kulturministeren – en forsøgsmæssig oprettelse af en idrætsgren i gymnasiet, der er kompetencegivende til videre uddannelse.

Sammen med boligministeren og visse økonomiske ministre mener vi, der er behov for, at man ser på realkreditlovens regler om belåning af klubhuse og idrætslokaler, der opføres på privat initiativ, og på de rammebestemmelser, der gælder for kommunale investeringer, så vi igen kan få gang i opførelsen af disse mindre, decentrale anlæg.

Og mit forslag til kulturministeren her skal ikke være et forslag om at oprette et sportsministerium eller idrætsministerium. Det mener vi i venstre ikke er en god idé. Det er nok så meget spørgsmålet om ikke at have en sportsminister, men en sportens minister, en, man har tillid til, en, som man kan henvende sig til, og der er meget, der tyder på, at vi ikke kommer uden om at få styrket den koordinerende afdeling eller det kontor, man i forvejen har i kulturministeriet. Jeg mener, at de ideer, som ministeren har om beskæftigelsesforanstaltninger, også skal ses i den sammenhæng.

I venstre vil vi godt være med til at se nærmere på sådanne forslag. For os er det en klar forudsætning, at de personer, det drejer sig om, bliver ansat af de enkelte organisationer eller klubber selv, at der med andre ord bliver tale om private ansættelsesforhold, men her har vi igen behov for en koordinerende indsats, og jeg vil godt tillade mig her at foreslå, at kulturministeren tager initiativ til at indkalde til en konference, hvor også de idrætslige organisationer sammen med arbejdsmarkedets parter kommer til at snakke disse ting igennem.

Finanserne og det finansielle regnestykke omkring idrætten skal jeg ikke gøre meget ud af, blot sige, at bloktilskuddene har jo været nævnt, og i venstre mener vi stadig, det bør overvejes. Men vi vil godt understrege, at de kommunale ordninger, der efter den såkaldte Lyngbymodel er vokset op over hele landet, ser ud til at fungere så vel, at bloktilskuds-

[Bjørn Elmquist]

ordningerne i dag vel næppe er det helt aktuelle spørgsmål. Vi mener stadig, at fritidsloven og tipsloven skal være hovedkanalerne for de offentlige midler.

Nu er idrætspolitik vi ikke bare den centrale indsats, vi kan drøfte i folketing og regering, der er også amter og kommuner, og vi mener i venstre, at det idrætspolitiske tyngdepunkt faktisk bør være decentralt. Kun et lille hjertesuk i denne sammenhæng: der foregår meget godt i amter og kommuner, men de tilskud til amtslige idrætsorganisationer, der i dag er kommunale og bæres af hjemstedskommunen, burde nok afholdes på amtsplan; det mener vi i hvert fald.

Op så et råd i forbindelse med de mange kommuneplaner, der i øjeblikket er under tilblivelse, og det er måske snarere til idrætsorganisationerne: pas nu på, at I ikke bliver taget i skægget. Gå ud og se godt efter og sørg for at følge med i hele processen, så I ikke risikerer at blive sorteper.

Op så skal den sidste del af mit indlæg her handle om den private del af idrætten, og det er jo den vigtigste. Forholdet mellem de private borgere, også erhvervslivet, og idrætten er for os det helt afgørende. Det offentlige skal kun træde til, når f.eks. idrætten selv, som det jo er sket i de seneste år, har påpeget problemer, som det offentlige bliver nødt til at løse for idrætten, men det bærende er den frivillige private og personlige indsats både fra aktive og fra lederes side.

Jeg har set et regnestykke over, hvor meget ledere yder i form af deres frivillige indsats i idrætten. Der er nogle, der har sat penge på og sagt, at det kunne gøres op til et beløb på 2.200 mill. kr., hvis de skulle have løn for deres frivillige indsats, og det er helt klart, at her har vi virkelig en del af forklaringen på, at idrætten er så velfungerende i Danmark sammenlignet med mange andre lande. Samtidig bidrager mange, ja, alle vel næsten aktive idrætsudøvere også selv økonomisk til deres idræt. Men ikke alle har denne indstilling. I de seneste år er kravet om at blive betalt i stigende omfang kommet på bordet fra eliten af vores idrætsudøvere, og her vil nogle måske sige, at det er godt, det er kommet på bordet, for før var det under bordet, men det kan betyde, at elite og bredde må ses i en ny sammenhæng.

Det er min opfattelse, at elite og bredde supplerer hinanden. Jo flere der er med, jo

bedre bliver de bedste, og jo bedre de bedste bliver, jo flere får lyst til selv at prøve. Vi må da fastslå, at det at være eliteidrætsmand eller -kvinde er noget midlertidigt. Efter den korte del af idrætskarrieren, der udøves på toppen, kommer man forhåbentlig tilbage og tilhører bredden.

Der kan opstå konflikter mellem elite og bredde, ikke mindst hvad de finansielle midler angår, og her er det venstres opfattelse, at offentlige midler til idrætten i princippet bør koncentrere sig om den brede folkelige idræt, mens eliten i stigende omfang kan finansieres af det private erhvervsliv og andre private sponsorer. Vi deler ikke ministerens nærmest ideologisk prægede anfægtelser på dette område. Vi har faktisk tillid til, at idrætsledere og -udøvere godt selv kan administrere sådan et samarbejde, og så tror vi i øvrigt også, at der rundt omkring findes lokale sponsorer, som på det mere beskedne plan vil være med til at støtte den lokale idræt. Men jeg mener også, at vi i folketinget må indstille os på, at idrætten i lighed med resten af samfundet udvikler sig. Der er intet, der står stille, og hvis den professionelle idræt og den sponsorerede idræt kommer og siger til os: det grundlag, der er i Danmark for vort virke, duer ikke, så er det vor opgave herinde at skabe grundlag for at undgå den overdrevne kommercialisering, som jeg er sikker på at det overvejende flertal i alle kredse herhjemme ønsker at undgå. Også på dette konkrete felt vil jeg bede om, at kulturministeren tager min henstilling om at påtage sig en koordinerende opgave ganske seriøst og alvorligt.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Som det allerede har været nævnt, er det ikke ofte, vi i denne sal diskuterer idrætspolitik, og det på trods af at det nok er den form for kultur, de fleste mennesker kommer i berøring med. Men størstedelen af idrætspolitikken bygger jo på de samme normer og principper som det øvrige samfund. Konkurrence- og eliteræs er en stor del af de fleste klubbers dagligdag. Man kan ikke forestille sig idræt uden konkurrence, tror jeg. Det kan dog holdes på et niveau, hvor alle kan være med, men store dele af idrætten kan betegnes med ord som kommercialisering, opsplittning af mennesker, brutalisering og overdreven konkurrence- og elitedyrkelse.

[Marianne Bentsen-Pedersen]

Det, idrætten bør satse på – og det sker også i højere og højere grad, om end det er et spinkelt grundlag endnu – er ting som fællesskab, sammenhold, nærdemokrati, lighed, solidaritet og glæden ved at lege. Men det, at idrætten bygger på samme normer som det øvrige samfund, forstærkes ved, at dele af venstrefløjen har en enorm frelst holdning til idræt. Området har ikke interesseret venstrefløjens folk, som derfor heller ikke er gået ind i klubberne for at søge at demokratisere dem. Klubbernes ræs om vindere og om det rigtige tøj tror jeg også er en af grundene til, at mange unge falder fra, når de bliver 15–16 år. I den alder er man meget sårbar over for at tabe, og man er meget sårbar over for kammeraternes kommentarer til det mærke, man bruger i sko, eller til, hvordan blusen nu ser ud.

For SF betyder det brede meget, og vi mener, at stat og kommune skal støtte idrætten i et omfang, der sikrer en målsætning om idræt for alle. Det kan betyde offentlig støtte i stærkt øget omfang, men det kan også betyde en omfordeling, der lægger hovedvægten på den brede idræt. SF finder, at den statslige støtte til idræt – via tipsloven og fritidsloven – bør samles i én lov. Det ville også sikre, at en del af trænerne fik i hvert fald et minimum af uddannelse også i pædagogisk henseende. En sådan lov bør sikre muligheden for, at støtten til idræt på centralt plan kommer bl.a. hovedorganisationernes virksomhed til gode, at den bruges på forskning også i de psykologiske faktorer, på idrætsmedicin, og vi synes også, man skulle støtte klubber, der laver forsøg med nye idrætstyper og med forskellige ledelsesformer.

Vi vil fra SFs side foreslå, at der snarest oprettes et statens fritidsråd, som skal have til opgave at samordne samfundets politik på fritidsområdet.

I kommunerne mener vi det er vigtigt at fordele ressourcerne ligeligt, så det ikke er de professionelle, der får de bedste spilletider, mens eliteidrætsudøverne får de næstbedste, og de andre så må se at komme til, når der i øvrigt er tid. Her er det måske især kvinderne, der bliver meget underprivilegeret, og vi tror egentlig, at mændene kunne lære meget om kvindernes mentalitet inden for idrætsområdet.

Det er også et problem, at de større klubber tapper de små klubber for de gode spille-

re ved at kunne love flere turneringer, flere rejser, eller hvad man nu kan lokke med.

Men jeg vil også gerne tilføje, at det er vigtigt i forbindelse med en omprioritering at stimulere flere handicappede til at komme i gang med at dyrke idræt.

Jeg har med stor interesse læst den del af redegørelsen, der handler om at bruge idrætten i et forsøg på at mindske arbejdsløsheden. SF er enig i disse betragtninger, men det kunne være rimeligt at spørge enten kulturministeren eller arbejdsministeren, hvornår disse gode ideer skal udmøntes i praksis. Det er vel i øvrigt sådan, at en del af de tanker, der ligger her, kan bruges allerede i dag af primærkommunerne i deres forsøg på at finde muligheder for at beskæftige langtidsledige.

Redegørelsen virker imidlertid meget lidt konkret. Vi kunne godt tænke os at spørge, hvornår der kommer forslag om konkrete ændringer i lovgivningen efter redegørelsens indhold. Der er givet mange ting i disse papirer, som kulturministeren og SF kunne finde sammen om. Men omkring eliteidrætten virker det, som om ministeren lister lidt rundt om den varme grød. Jeg vil godt sige, at vi i SF ikke er modstandere af eliteidræt, men vi ønsker ikke at støtte eliten på bekostning af bredden, derfor mine tidligere bemærkninger om styring.

Jeg vil også godt sige, at jeg ikke helt deler den optimistiske vurdering af idrættens udvikling, der ligger bag redegørelsen. Det er stadig væk karakteristisk, at en stor del af befolkningen, omkring 60 pct., ikke kommer i berøring med idræt. Det er også karakteristisk, at man kun finder lidt over halvdelen af alle idrætsudøvere i organisationer og foreninger. Og endelig er det karakteristisk og meget betænkeligt, at de fleste holder op med at dyrke idræt, når de kommer i puberteten, som jeg før nævnte.

Og som idrætten fungerer i dag, er der en række grupper, der er underprivilegeret; det gælder f.eks. de midaldrende, de ældre, pensionisterne, de handicappede, de hjemmegående husmødre, problembørnene, skifteholdsarbejderne og børnefamilierne.

Lad mig sige, at vi i SF stort set er glade for i hvert fald dele af redegørelsen, men vi mener, at det er meget vigtigt, at den følges op med konkrete forslag.

[Marianne Bentsen-Pedersen]

Jeg vil godt afslutningsvis sige, at jeg mener, det er vigtigt, at man tilgodeser idrætten ude i kommunerne, men jeg mener også, det er vigtigt, at kommunerne ikke bruger denne del af ungdomstilbuddene som sovepude. Det er vigtigt, at der bliver tilbud til de unge mennesker, som ikke ønsker at træde ind i en idrætsorganisation, og jeg synes, det er et stort problem i dag, at man bruger de fleste af ressourcerne på idrætten, mens man lader de andre unge i stikken.

Poulsgaard (FP):

De gjorde det bare igen! Ligeved og næsten! Vrag! Det er overskrifter fra 3. marts og 5. marts i år i landets største avis. Det var håndboldhold, det drejede sig om, og det har man altså sat på forsiden af landets største avis. De andre aviser havde det også. Det viser lidt om den betydning, idrætten har, og hvilken kæmpfaktor det er i hverdagen. At den samme avis så kan skrive sådan noget vrøvl som det, man skrev om gymnastikfolk i Slagelse, kan man beklage. Men alligevel viser det lidt om, at det emne, vi behandler her, berører den danske befolkning og hverdagen for os alle sammen. Vi kan lide at dyrke sport, mere eller mindre.

Hr. Jimmy Stahr var jo ved at fortælle om sine idrætspræstationer, og jeg kunne også godt sige, at dengang jeg sejlede, var jeg en knippel morgenmand, f.eks. Vi syntes også, at når vi var nordiske mestre i søfarten, var vi de bedste, men vi ved også, vi, der er forældre i dag, og det er de fleste herinde, elsker at tage med vore børn, når de skal ud til gymnastikopvisning, til fodboldopvisning, eller hvad de nu skal. Det er vind i folkesjælen, vi diskuterer herinde, når vi diskuterer idræt, og vi er glade for de frivillige eliter, vi har. Uden den kæmpeindsats, der er gjort af disse frivillige eliter op gennem årene, hvor havde vi så været henne? Vi skylder disse mænd og kvinder en enorm stor tak, og derfor kan man kun beklage, at dette hus, der skal favne det hele, også er ved at kvæle idrætten i vellyst og tilskud på den ene eller den anden måde. Hvor man nu har folkeforbund og andet, der skal konkurrere med disse traditionelle uddannelsesformer, og som man nu kan få ind under fritidsloven og aftenskoleloven osv., kommer det frivillige arbejde i klemme.

Jeg var lidt ked af at høre venstres ordfører, hr. Bjørn Elmquist, men det kom da til sidst, at de private var dog de vigtigste. Det var jo lige ved at være sådan, at idrætten skulle ordnes, skulle styres, skulle have tilskud og skulle reguleres i alle ender og kanter, også efter Danmarks liberale partis mening.

Det er vi ikke tilhængere af i fremskridtspartiet, absolut ikke. Vi har fremsat et forslag og kan kun beklage, at man ikke har taget imod det med kyshånd, hvori vi siger, at tipsmidlerne ubeskåret skal gå til idrætten, og så skal idrætsorganisationerne selv administrere dem. Det tror vi absolut at de kan. Vi skal ikke bruge tipsmidler til at støtte rottebekæmpelse i Christiania, og hvad man nu ellers bruger disse tipsmidler til. De skal selvfølgelig ubetinget og ubeskåret gå til idrætten.

Og så til kommunerne. Hvis kommunerne ønsker at støtte idrætten, så for vor skyld gerne, men det skal ikke være lovfæstet, at man skal støtte den. Vi har nu fået bygget en utrolig masse idrætsfaciliteter op, vi har svømmehaller, vi har gymnastiksale, vi har boldbaner, vi har det hele, og disse faciliteter skal selvfølgelig bruges; det er derfor, vi har dem.

Vi har beklageligvis også en masse arbejdsløse i dette land, fordi man har skullet give tilskud til alt muligt, og fordi man har fået erhvervslivets omkostninger presset for højt op. Vi har disse arbejdsløse. Ja men de kunne selvfølgelig få en meningsfyldt fritid ved at hjælpe til i idrætsklubberne. Vi behøver ikke stille det hele parat til idrætsudøverne, således at boldbanen er kridtet, græsset slået, der er gjort rent i gymnastiksalen, vinduerne er pudset, og hvad ved jeg. Selvfølgelig kunne de, der dyrker idræt, godt selv gøre rent efter sig og reparere. Det er jo hele befolkningen, der dyrker idræt, alle erhverv er repræsenteret, så det ville gavne kammeratskabet, sammenholdet og andet. Og dér kunne de arbejdsløse som sagt også få noget at beskæftige sig med. Det er en ting, man skulle overveje.

Og så kan man beklage, at de samme partier, der stort set ikke ved, hvad de skal gøre af godt for idrætten, jo har været med til at forringe idrættens kår enormt i og med den skolelov, vi har, hvor man jo slet ikke tilgodeser idrætten. Man har klassens time og

[Poulsgaard]

plidder og pladder, der er alt muligt, man skal diskutere, men de vigtigste ting, f.eks. idrætten, tilgodeser man ikke. Det er så forsvindende få timer, man bruger på idræt i skolerne. Der kunne man altså ønske, at der kom en anden holdning herindefra, således at vi kunne få noget mere idræt ind i skolerne.

Vi kan også beklage, at vi har en regering, der blander sport og politik sammen. Vi kan beklage, at udenrigsministeren foranlediger, at nogle tennisspillere fra Sydafrika ikke skal have lov til at spille i Danmark. Hold da sport og politik adskilt! De mennesker, der dyrker idræt, er måske ikke særlig interesse-rede i politik, men de ønsker at dyrke den idræt, de har valgt. De kan ikke gøre for, at de tilfældigvis er født i et østeuropæisk land eller i Chile eller i Sydafrika, eller hvor de nu er født. Man gør simpelt hen det internationale idrætssamarbejde en bjørnetjeneste ved, at man ikke holder de to ting adskilt. Man må håbe, at udenrigsministeren vil lade være med det en anden gang, men jeg har ikke stort håb derom.

Der er også blevet snakket om, at vi skal have arbejdsministeriet inddraget i dette her. Det tror jeg nu ikke vi skal, men hvis man skulle have arbejdsmarkedets parter inddraget, så ville det måske være en god idé, at man ved næste overenskomstforhandling fik indført, at der i arbejdstiden var 10 minutter eller deromkring pr. dag til at gøre gymnastik i. Det ville være en udmærket idé.

Jeg ved godt, at hr. Kruse Rasmussen skal herop lige om lidt, og så får vi at vide, at vi skal have et sportsministerium, og at vi skal have det hele. Nej, vi skal ikke. Vor idræt skal drives i frihed. Det er ikke en fattig befolkning, vi snakker om, selv om vi er i krise, det er en højtuddannet befolkning. Den skal nok selv finde ud af at drive den idræt, der skal drives. De står jo derude, lad dem da få lov til at gøre, som de vil, så vi kan få noget gavn af de investeringer, der indtil nu er foretaget! Og så det væsentligste: tipsmidlerne ubeskåret til idrætten!

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Ja, efter de sidste bemærkninger, jeg hørte fra hr. Poulsgaard, undrede det mig sådan set ikke, at han var nået til sin konklusion af

det, jeg havde sagt, for her kan hr. Poulsgaard åbenbart udtale sig om, hvad den næste ordfører vil sige.

På samme måde forholder det sig med den vurdering, hr. Poulsgaard havde af det, jeg sagde før. Jeg er ikke gået ind for statsstyring af idrætten. Hvis hr. Poulsgaard har hørt så lidt efter det, jeg sagde, undrer det mig egentlig ikke, at han ikke forstod det, og jeg kan måske heller ikke i denne korte bemærkning få hr. Poulsgaard til at forstå, hvad det var, jeg sagde. Jeg vil blot sikre mig, at tilhørerne er helt på det rene med, at jeg i hvert fald ikke gik ind for statsstyring.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Ja, nu ved jeg jo ikke, hvor hr. Bjørn Elmquist opholder sig, når han er i Europa-Parlamentet og andre steder. Han kan ikke opholde sig ret meget i dette hus, for så ville hr. Bjørn Elmquist i hvert fald vide, at en af CDs mærkesager er et sportsministerium. Derfor tror jeg ikke, det var nogen nyhed, jeg afslørede, da jeg sagde, at det ville hr. Kruse Rasmussen sige.

Jeg hørte meget nøje efter, hvad hr. Bjørn Elmquist sagde. Vil hr. Bjørn Elmquist benægte, at det var først, da han nåede helt om på sidste side, der kom lidt om de private? Ellers gik hele indlægget på, hvad staten, hvad kommunerne skulle gøre, og vi skulle have en kommission med sådan nogle fine folk nedsat til at kulegrave det. Hvis ikke hr. Bjørn Elmquist kalder det statsstyring, så har jeg ikke forstået ordet »statsstyring«.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg er ked af, at vi på et så tidligt tidspunkt skal lade det hele afspore. Jeg har ikke talt om nogen kommissioner, der skulle nedsættes. Jeg har talt om en konference, der skulle indkaldes. Noget af det allerførste, jeg sagde, var netop, at vi skal passe på, at vi ikke laver statsstyring af idrætten. Jeg sagde i mine indledende bemærkninger, at det ikke er derfor, vi skal have idrætsdebat i dag. Men så forløb det ellers, som hr. Poulsgaard måske har forstået.

[Bjørn Elmquist]

Og så en sidste bemærkning: jeg har ikke noget med Europa-Parlamentet at gøre – det hedder Europarådet, dér hvor jeg er.

(Kort bemærkning).

Robert Pedersen (S):

Vil hr. Poulsgaard for en afklarings skyld bekræfte den ene sætning i hans sidste indlæg for 6 år siden om idrætten, hvor hr. Poulsgaard sagde, at idrætten skulle drives for tipsmidler, men samtidig skulle enhver krone, givet af primærkommuner, amtskommuner og staten, tages fra idrætten? Jeg tror, at idrættens folk er meget interesseret i at få at vide, om de skal arbejde med et budget, der er 1,2 mia kr. mindre, og jeg tror, at enhver idrætsfjendsk finansminister med taknemlighed ville gribe hr. Poulsgaards hånd.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Jeg vil meget gerne bekræfte, at vi ønsker, at tipsmidlerne ubeskåret skal gå til idrætten. Jeg vil også meget gerne bekræfte over for hr. Robert Pedersen, at vi siger, at det må kommunerne selv om, det skal ikke være lovfæstet, at de skal give så og så meget til idrætten. Hvis der er kommuner, der har socialdemokratisk dominans – Gud forbyde, at der er det til den tid – der ønsker at give penge, så er de frit stillet, så kan de gøre det, men det er ikke et krav.

(Kort bemærkning).

Robert Pedersen (S):

Jeg bad ikke om et lynkursus i det kommunale selvstyre. Jeg bad om et svar på, om fremskridtspartiet vil foreslå, at man i kommuner, primærkommuner og amtskommuner, også i dette ting, fratager idrætten de penge, den i øvrigt får, så idrætten kun får fra tipsmidlerne. Det er det, sagen drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Hr. Robert Pedersen har fået svar. Hr. Robert Pedersen glemmer én væsentlig faktor, og det er, at vor idrætspolitik og kulturpolitik hænger sammen. Det skal ses i relation til en skattefri bundgrænse på 60.000 kr. og 50

pct. skat af resten. Der bliver jo betydelig flere midler i den enkelte borgers lomme. Nå ja, man kan godt grine ad det, men man kan ikke sådan rive ting ud af en sammenhæng, tingene hænger sammen. Jeg vil vove den påstand, at der ville blive flere penge til idrætten, hvis vore ideer gik igennem.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Jeg tror ikke, Poulsgaard skal være bange. Vi griner ikke, vi græder nærmest.

Jeg vil godt have bekræftet det, Poulsgaard sagde, for jeg troede næsten ikke mine egne ører. Er det rigtigt, at det kun var i en socialdemokratisk ledet kommune, man kunne forestille sig støtte til idrætten?

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg må lige henlede opmærksomheden på forretningsordenens § 26, at man titulerer medlemmerne hr., fru eller frøken.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Jeg troede, Jimmy Stahr var pædagog, det har jeg ladet mig fortælle. Jeg talte faktisk i billeder. I billedlig tale er det sådan, at socialdemokratiet leder dette land med tilskud og løfter. Når vi kommer til, skulle der ikke gerne være mange kommuner, der var socialdemokratisk domineret.

(Kort bemærkning).

Flemming Jensen (KF):

Ja, da vi nu alligevel er kommet ud på et sidespor, skal jeg lige gøre opmærksom på, at det, man kalder Lyngbyordningen, er skabt i en konservativt styret kommune, og den er vi meget glade for uanset hr. Poulsgaards skattepolitik. Jeg vil lige føje til, at betragtningerne om, at man selv kan klare det ene eller det andet ude omkring i klubberne, ikke rigtig hænger sammen med det kendskab, som jeg er sikker på at hr. Poulsgaard har til det enorme arbejde, en frivillig leder af en klub i dag må påtage sig. Begge dele kan ikke klares på én gang; der må hjælp og støtte til.

(Kort bemærkning).

Poulsaard (FP):

Den danske befolkning har en 40 timers arbejdsuge. Det bliver i de kommende år reduceret til 35 timer, det kan vi roligt se i øjnene. Vi har 300.000 veluddannede medborgere, der overhovedet ingen beskæftigelse har. Selvfølgelig kunne og ville disse medborgere hellere end gerne hjælpe med det store arbejde, der er. Så jeg tror ikke, det er det store problem.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Nu må vi se at komme tilbage til hovedsporet.

(Kort bemærkning).

Flemming Jensen (KF):

Jeg skal love, at det bliver sidste gang.

Det er jo ikke alene et spørgsmål, hvad jeg forstod på hr. Poulsaard, om anlægsarbejder. Det er et spørgsmål om drift af foreninger, det er et spørgsmål, om den stakkels kasserer, der sidder i en forening, uanset om hr. Poulsaard nu lover ham 35 timer eller et endnu lavere timetal om ugen, kan klare disse ting. De ting klarer man ikke ved i perioder at tage folk ind udefra og så skifte dem ud med nogle nye. Der må støtte til til administrationen.

Kruse Rasmussen (CD):

Jeg skal afholde mig fra at bedømme hr. Poulsaards kvalifikationer, men jeg må på det kraftigste benægte, at han skulle være synsk, så han ved, hvad jeg skal op at sige 10 minutter efter, at han har været på talerstolen.

Jeg vil til indledning takke ministeren for den givne redegørelse, som vi har ventet med stor interesse. CD kan dele ministerens glæde over den markante stigning i befolkningens idrætsdeltagelse. En tak tilkommer først og fremmest de mange frivillige og ulønnede ledere, der ofrer en stor del af deres fritid, og som med megen glæde og idealisme driver landets mange foreninger til stor glæde for medlemmerne.

Også regeringens grundlæggende mål for idrætspolitikken er CD helt enig i. Men når vi nærmer os de mere konkrete forslag, må jeg erkende, at redegørelsen ikke indeholder noget nyt, der kan bibringe de mange frivilli-

ge ledere den optimisme, der skal til for at opmuntre dem til fortsat og forøget aktivitet.

Ministeren efterlyser et samarbejde med idrættens organisationer om den fysiske planlægning. Her tænker jeg på idrætsanlæg og -haller. Må det være mig tilladt at oplyse, at der allerede i dag er et sådant samarbejde mellem Kommunernes Landsforening og Idrættens Fællesråd, der fungerer tilfredsstillende, idet alle nye idrætsanlægstegninger kommer til udtalelse her for at undgå, at fejl og mangler gentages.

I øvrigt mangler jeg et konkret udspil fra ministeren vedrørende leder-, instruktør- og konsulentrekruttering og disses uddannelse. Er det ministerens hensigt at underkende det store uddannelsesstilbud, der foreligger fra landets store organisationer? Mener ministeren ikke, at disse fuldt forsvarligt kan varetage denne opgave? Også inden for handicapidræt virker der i dag en lang række dygtige og samvittighedsfulde idrætsledere og -instruktører, der også fortjener opmuntring i deres daglige arbejde.

Med hensyn til ministerens bemærkninger om den mangelfulde forskning på det idrætsvidenskabelige område foreslår CD, at der oprettes et decideret professorat i idrætsmedicin, som kunne skabe det nødvendige fundament for denne forskning og skabe den fornødne kompetence i forbindelse med uddannelse af idrætslæger. I fortsættelse heraf vil jeg spørge ministeren, om hun finder det rigtigt, at idrætslægeværelserne, hvor der rundt om i landet gøres et stort og samfundsgavnligt arbejde, skal være i offentlig regie og ikke som i dag udelukkende blive betalt af et af de store forbund. Efter min mening bør disse lægeværelser have egentlig status som idrætsklinikker, hvor samtlige landets idrætsfolk kan henvende sig og få virkelig kvalificerede råd, hjælp og behandling.

Danmark har tiltrådt en dopingkontrolaftale i Europarådet. Kontrollen udføres udelukkende af Dansk Idræts-Forbund og for midler fra Dansk Idræts-Forbund. Denne aftale har man meget svært ved at leve op til på grund af de beskedne økonomiske ressourcer, og der bør fremskaffes et særligt tilskud til denne nødvendige opgave, idet jeg helt deler ministerens bekymring for brug af stimulerende midler. I dag er det således, at disse dopingprøver må sendes til udlandet med store udgifter til følge, selv om vi her-

[Kruse Rasmussen]

hjemme har de fornødne faciliteter til at spektrografere disse prøver. Men en idrætsorganisation kan ikke få disse prøver foretaget. Var det ikke rimeligt, at der blev skabt mulighed herfor, eventuelt gennem den fornødne lovgivning? Denne opgave kunne udmærket løses både i Århus og på rigshospitalet i København, men under alle omstændigheder i forbindelse med et forskningsinstitut.

Det ville være ønskeligt med en ordning, således at der i amterne blev oprettet deciderede idrætskonsulentstillinger til hjælp og støtte for foreningsarbejdet, der udføres så dygtigt landet over, en ordning i lighed med den skolekonsulentordning, der fungerer i dag.

Efter min mening er der især ét område, ministeren helt overser, og det er Danmarks internationale samarbejde. Gang på gang blander politikerne sig i idrætsudfoldelsen på det internationale plan, hver gang til direkte skade for de berørte idrætsfolk. Det er efter vor opfattelse en af de bedste former for ambassadørvirksomhed, der foregår, når idrætsfolk, det være sig ledere eller aktive, mødes i et internationalt forum. Det er et arbejde, der fortjener al mulig opmuntring.

Når vi taler om reklame, kunne vi fra CDs side ønske os en noget mere fleksibel politik. Vi ser gang på gang ved de store, internationale stævner, også ved danske arrangementer, mange reklamer i TV. Men når et lille forbund afholder stævne og TV opdager, at der er reklamer på væggene, så er fanden løs, og der er stor polemik om sagen. Det ville være ønskeligt med en noget mere afslappet holdning til dette.

Jeg vil gerne kort omtale en ordning, der findes i vore broderlande Norge og Sverige, som vi så ofte ønsker at sammenligne os med. Det er en ordning, der hedder stipendienævn. Herigennem kan talenter og andre egnede kandidater søge om tilskud til ophold på idrætsgymnasier, nationale som internationale. Jeg beder ministeren om meget seriøst at overveje at indføre denne ordning i Danmark. Men det indgår måske i de drøftelser, der foregår i det af ministeriet nedsatte udvalg.

Venstresiden i folketinget har ofte talt om afskaffelse af konkurrencen. I skoleidrætsdebatten taler de samme partier meget om, at børn og unge skades af konkurrencen. Derfor er det nye toner, der lyder fra SFs ordfø-

rer i dag. Hele livet er én stor konkurrence, og hos ganske små børn møder vi denne trang, en medfødt menneskelig egenskab, som følger os livet igennem. Da livet efter CDs opfattelse bl.a. baseres på konkurrence, kan man lige så godt som barn lære livets realiteter: en stræben efter at dygtiggøre sig.

SFs ordfører opfordrer venstrefløjen til at gå ind i foreningerne for at demokratisere dem. Det indeholder en virkelig grov påstand om, at demokratiet ikke fungerer i foreninger landet over. Idrætsforeningerne i Danmark er nok noget af det mest demokratiske i dette land.

CD er af den klare opfattelse, at oprettelse af idrætsgymnasier er et vigtigt element i fremtidens idrætsmønster, og i lighed med musiklinjen bør dette snarest gennemføres. Vi tænker os ordninger som f.eks. i Sverige, hvor unge sideløbende med et gymnasiehold dygtiggør sig inden for en ganske speciel disciplin.

Fremskridtspartiets og ministerens overvejelser om ansættelse af langtidslidende i idrætsforeninger er en dårligt gennemtænkt idé, der helt sikkert vil skabe problemer i den enkelte forening med hensyn til samarbejde. I dag er det jo valgte ledere, der varetager dette arbejde uden noget honorar, og CD vil ikke være med til at skabe splid blandt de frivillige ledere i foreningslivet.

Jeg anser derimod ideen om ungdomslediges ansættelse ved idrætsanlæg m.v. for virkelig god. Herved kan de medvirke til, at disse anlæg kan få forlænget åbningsstid.

Sluttelig vil jeg tilsige ministeren vor støtte til fortsat samarbejde med de selvstændige idrætsorganisationer om frugtbare og gavnlige løsninger for idrætsudøvere overalt i Danmark. Dog kunne selve redegørelsen i substans og indstilling godt fortjene det røde kort, hvad de fleste, der er til stede her, sikkert forstår.

(Kort bemærkning).

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg vil bare kort sige, at det godt kan være, at det er, fordi SF og CD har en helt forskellig demokratiopfattelse, at vi også på dette punkt er uenige.

(Kort bemærkning).

Kruse Rasmussen (CD):

Det kunne være sjovt ved lejlighed at høre, hvordan SF mener demokratiet skal fungere i foreningerne.

Larsen-Ledet (RV):

Det radikale venstre ser med tilfredshed på, at ministeriet for kulturelle anliggender nu er kommet med en idrætspolitisk redegørelse. Idrætten, især den folkelige idræt, tillægger vi stor samfundsmæssig værdi. Det er en sund fritidsbeskæftigelse, og netop i vores moderne tidsalder er det af stor betydning, at især motionsidrætten fremmes, således at de skader, der ofte følger af stillesiddende arbejde, kan undgås. Ud over det rent sundhedsmæssige er det sociale samvær, kammeratskabet omkring idrætsudøvelsen, vigtigt for det enkelte menneskes trivsel.

Redegørelsen siger, at antallet af idrætsudøvere er stigende, og det hilser vi med tilfredshed, men finder, det er yderst beklageligt, at det for de unge i puberteten går den modsatte vej. Det er et forhold, vi mener bør give anledning til overvejelser om, hvordan de unge kan gøres interesserede i at dyrke idræt. Det kan måske gøres ved at opprioritere de former for idræt, der dyrkes i dag, således at forholdene bedres og nye tiltrækkes, og måske ved i idrætsklubber at satse mere på arrangementer, filmforevisninger etc., som unge er interesserede i, for på denne måde at lede deres tanker hen på idrætten.

De grundlæggende målsætninger, der er skitseret i redegørelsen, kan vi stort set tilslutte os, men jeg vil dog understrege, at det er vores grundholdning, at den brede, folkelige idræt absolut bør tillægges størst vægt; det er den, der fortrinsvis bør få samfundsstøtte. I tilknytning til dette vil det være naturligt, at investeringer i mindre, lokale anlæg foretrækkes fremfor i de store, centrale anlæg. Som det også fremgår af redegørelsen, er disse mindre anlæg mere energibesparende end de meget store og imponerende dekorerede anlæg, vi har set adskillige eksempler på de sidste år.

Der må lægges vægt på, at den størst mulige del af befolkningen får del i idrætsudøvelse. Eliteidræt kan måske nok virke som appetitvækker, men den bør holdes inden for de grænser, hvor det sundhedsmæssige for-

mål bevares. Samfundets støtte må først og fremmest gives til den folkelige idræt. Vi mener, at medierne, bl.a. radio og TV, i højere grad må interessere sig for den folkelige idræt. Idrætsforeningernes og de frivillige lederes indsats er af helt afgørende betydning for aktiviteten. Vi har i det radikale venstre meget stor respekt for det frivillige arbejde, der udføres af de frivillige ledere inden for idrætsområdet.

Vi mener også, at lovgivningen skal være smidig, der skal være smidige rammer. Der skal være gode, landsdækkende regler, som sikrer, at intet lokalt initiativ må undvære støtte, selv om kommunen skulle være reserveret eller passiv, over for initiativet.

Fritidsloven skal være neutral i forhold til idrætsforeningerne, så at idrætten ligestilles med andre fritidsaktiviteter, og således at der ikke skabes urimelig konkurrence fra aktiviteter, der med større statsstøtte bedre kan sikre sig ledere og billig deltagelse. Vi lægger vægt på, at tipsmidlerne ikke kun er til rådighed for det idrætslige arbejde, men at også så alment kulturelle aktiviteter tilgodeses, f.eks. det idébestemte ungdomsarbejde.

I det hele taget vil det radikale venstre i det praktiske, politiske arbejde, der foregår i folkettinget, vise stor forståelse for at være med til at skabe rimeligere og mere fremadrettede løsninger for udøvelse af idræt i Danmark.

Tinning (VS):

Jeg skal ikke gøre meget ud af at takke for den redegørelse, der er givet, men straks understrege, at vi mener, den er både tynd og umådelig slatten. Når vi siger, at det er en tynd redegørelse, er det, fordi der er en række væsentlige problemer, som overhovedet ikke bliver berørt.

Lad mig nævne sådan noget som børnene. Det er først og fremmest i Sverige dokumenteret, at børnenes fysiske tilstand faktisk bliver dårligere og dårligere med tiden. Man har lavet en undersøgelse derovre, som viser, at de 12-13-årige børns hjerte- og kredsløbsfunktioner er dårligere udviklet i dag end for 30 år siden. Man har lavet en undersøgelse af præcis 4.132 skoleelever, som viser, at 80 pct. havde en kondition, som måtte karakteriseres som lav eller ret lav. Det er alt sammen noget, der fremgår af en informations-

[Tinning]

mappe, som hedder »Synspunkter om skoleidræt«, og det er bind II.

Lad mig nævne sådan noget som kvinderne. Det var sådan, at der i weekenden den 5.-7. marts i år blev afholdt et kvindeseminar på Køng Folkehøjskole om kvinder og idræt, og jeg citerer fra en presseudtalelse fra den lejlighed:

»Vi - 80 kvinder - kommer fra alle dele af idrætsverdenen med meget forskellig baggrund, men med det fælles udgangspunkt, at vi oplever en glæde ved fysisk aktivitet og er engageret i idræt. Men samtidig finder vi, at den organiserede idræt ikke i tilstrækkeligt omfang tilgodeser vores ønsker og behov. . .

Det væsentligste er for os at se, at vores opdragelse ikke lægger op til de ting, den organiserede idræt i dag prioriterer, bl.a. fysisk styrke, præstation og individualitet.«

Kvindernes vilkår i den organiserede idræt er meget ringe. Jeg vil godt i den forbindelse spørge kulturministeren, hvad kulturministeren har gjort ved den resolution, som blev fremsendt fra dette seminar den 5.-7. marts 1982.

Når vi kalder redegørelsen for tynd, er det også fordi f.eks. de nedskæringer, som er foretaget på Danmarks højskole for legemsøvelser, heller ikke er nævnt. Man har fjernet mulighederne for, at de, der underviser i idræt i folkeskolen, kan få et étårigt efteruddannelseskursus, og det betyder noget for inspirationen og for nyudviklingen i idrætsundervisningen i folkeskolen.

Kulturministeren beskæftiger sig i redegørelsen heller ikke med det slagsmål, som finder sted mellem Dansk Idræts-Forbund og de kommunale ungdomsskoler, hvor Dansk Idræts-Forbund gør, hvad man kan, for at monopolisere idrætsudøvelsen i stedet for at støtte den udvikling af idrætten, som finder sted uden for de organiserede klubber. Det, vi får at vide i redegørelsen, er, at der er tale om en på mange måder tilfredsstillende udvikling. Tværtimod, vil vi sige.

Når vi kalder redegørelsen for slatten, så er det, fordi der stort set ikke er noget, der kunne ligne en konkret politisk stillingtagen til noget som helst. Der er en registrering af, hvad der er sket i 1970'erne, og en fremskrivning af, at det vil sikkert også ske i 1980'erne, sikkert bare lidt voldsommere. Der er en bemærkning om, at det er vigtigt, at kulturministeriet og idrætsorganisationerne sammen

løser de opgaver, udviklingen fører med sig. Og så er der nogle pæne og nydelige og ganske udmærkede idrætspolitiske mål, vi kan tilslutte os. Det er noget med, at alle skal have lov at dyrke idræt på den måde, de gerne vil, på de vilkår, den enkelte har lyst til osv. Men det hjælper ikke så meget med ord.

Jeg vil godt nævne tre konkrete eksempler, hvor jeg efterlyser en stillingtagen fra kulturministeren.

Det første drejer sig om kommunernes udgifter til idrætten. Som andre ordførere har været inde på, ligger de på lidt over 1 mia kr. Det er i høj grad interessant at få at vide, hvad de penge bliver brugt til. Det står der ikke synderlig meget om i redegørelsen.

Hvis man f.eks. kigger på Kolding Idrætsforening og fodboldholdet derovre, ser man, at de har den aftale med kommunen, at de ved kampe betaler 20 pct. af entreindtægten i stadionleje, dog maksimalt 25.000 kr. om året, og resten får klubbens såkaldte non-amatorafdeling bare uden videre. Problemet er, at »resten« i dette tilfælde er 150.000-175.000 kr. årligt. VS i Kolding har taget initiativ til, at denne måde at give kommunalt tilskud på bliver indbragt for tilsynsrådet i Vejle amt. Borgmesteren for Kolding kommune har i den anledning udtalt, at det er han skam ganske rolig ved, for det er ikke noget, der specielt foregår i Kolding, sådan gør man over hele landet. Hvis det er rigtigt, at det er den almindelige måde at gøre det på, så synes jeg nok, det sætter i perspektiv, hvad den enorme, omfattende og omfangsrige osv. kommunale støtte til idrætten går til, nemlig til eliteidrætten. Oplysningerne om denne sag fremgår bl.a. af Jyllands-Posten for 25. februar 1982.

Vi får også at vide i redegørelsen, at fysiske udfoldelsesmuligheder i forbindelse med boligbyggeri burde være lige så selvfølgelig som parkeringspladser. Ja men det mener vi også, og det mener sikkert et flertal i folketinget. Hvad har man fra regeringens eller fra kulturministerens side tænkt sig at gøre for, at det ikke bare bør være lige så selvfølgelig, men faktisk bliver lige så selvfølgelig? Hvilke initiativer inden for den fysiske planlægning er der nu på vej?

Det hedder også, at såkaldt »skrabede« idrætsanlæg vil svare bedre til de offentlige anlægsrammer i 80'erne end de seneste 20 års meget flotte og meget imponerende anlæg og

[Tinning]

sådan noget. Jeg kunne godt tænke mig at få at vide, om det alene betyder, at det, man vil satse på, er bygning af mindre, decentrale idrætsanlæg rundt omkring i boligkvarterer, rundt omkring hvor folk kommer i hverdagen. Det synes vi er helt fint. Når man siger, at det passer bedre til de offentlige anlægsrammer, betyder det så, at der her gemmer sig en reel nedskæring, en reel besparelse på støtten til opførelse af idrætsanlæg? Vi er bange for, at det faktisk er det, der er tilfældet, men så synes vi, det ville klæde regeringen og kulturministeren bedst, om vi fik det frem helt åbent og direkte.

Der kunne nævnes en lang række andre eksempler på, at idrætsundervisning, forskning, erhvervslivets voksende interesse, jobskabelse, langtidsløse, praktikpladser, instruktører, og hvad ved jeg, behandles på præcis den samme ualmindelig flagrende – nej, desværre ikke ualmindelig, men særdeles flagrende og særdeles løsagtige facon.

Jeg vil godt sige om vor egen idrætspolitik, at vi ikke hører til dem, som siger, at elite er noget bras, at det ikke duer med eliteidræt, at konkurrence også er noget bras, at det ikke duer med konkurrence og sådan noget, men vi hører dog til dem, der – i modsætning til f. eks. regeringen – tager klar stilling og siger, at vi prioriterer idrætsudøvelse i bredden fremfor eliteidrætsudøvelse. Vi forstår ikke bare idræt som noget, hvor man kan gå hen og dyrke en eller anden sportsgren i en eller anden klub på et eller andet tidspunkt en eller anden dag et eller andet sted. Vi støtter den idræt, som går ud på fysisk udfoldelse i bred forstand. Noget af den foregår selvfølgelig i klubber og er organiseret, noget af den foregår andre steder. Det er en idræt, som ikke er bundet til, at man kun kan dyrke den ene disciplin. Det er en idræt, som ikke er bundet til, at der er nogle bestemte, stive regler for, hvordan man f. eks. spiller fodbold eller bordtennis eller volleyball, eller hvad det nu kan være. Det er en idræt, som ikke er bundet til, at det skal foregå på denne bestemt bane på denne bestemte tid. Det er tværtimod en idræt, hvor det er udfoldelsen af kroppen og frigørelsen af kroppen, som er det vigtigste.

Det betyder ikke, at konkurrence ikke kan være en del af det, det betyder, at konkurrencen ikke er det, der er givet højest prioritet, ikke er det, der er det allervigtigste. Der-

ved adskiller vor idrætsopfattelse sig fra den idrætsopfattelse, de fleste ordførere herinde – det gælder hele den borgerlige fløj, det gælder også socialdemokratiet – har, en idrætsopfattelse, som siger, at konkurrencen kan man alligevel ikke undvære, det er jo det vigtigste. Det er rigtigt, at sådan er det i det kapitalistiske samfund, og sådan er det i samfundet i øvrigt, men det behøver ikke medføre, at konkurrence er noget, som alle underkaster sig og går op i i klublivet.

Lad mig tage et konkret eksempel. Jeg tror, det var hr. Flemming Jensen, der bemærkede, at uanset om man spillede i Borup eller i AB eller i KB, eller hvor det nu var, så ville man altid konkurrere om at komme på førsteholdet. Muligvis var det ikke hr. Flemming Jensen, men så var det en anden ordfører, der sagde det.

Det er faktisk sådan, at der findes klubber i dag, hvor man ikke konkurrerer om at komme på førsteholdet. Der findes klubber, hvor man i stedet for samarbejder om at opbygge en klub, som har forskellige hold, der fungerer som en enhed, der fungerer, dels sportsligt, dels socialt, der fungerer i forhold til diskussionen om de politiske begivenheder uden for klubben, der fungerer i forhold til det, at mange af medlemmerne har børn, og at det selvfølgelig også kan give nogle praktiske problemer og nogle sociale muligheder. Det er klubber, der fungerer som en enhed om det at få skabt et hverdagsliv, hvor idrætten er en integreret og naturlig del, og hvor det at komme på førsteholdet altså ikke er synderlig afgørende, men hvor det, der er afgørende, er at få skabt nogle hold, der fungerer hver for sig og sammen.

I forhold til den idræt, som udfolder sig inden for klubberne, støtter vi arbejdet for en demokratisering af klubberne. Hr. Kruse Rasmussen skal ikke komme og fortælle, at det er som led i en demokratisk, bredt gennemført debat i de enkelte klubber, man mange steder ser, at selve det, at man har et førstehold, betyder, at førsteholdet, eliten, får flere faciliteter end de øvrige, i nogle klubber flere faciliteter end de øvrige tilsammen. Det er et udtryk for, at det ikke er en demokratisk beslutningsproces, der har ført frem til det. Det er noget, man gør, det er rigtigt, det er noget, man anser for naturligt, men jeg er overbevist om, at en gennemgribende demokratisering af klubberne, faktisk frem til en

[Tinning]

situation, hvor vi har al magt hos de aktive, ville føre til, at man ikke så en sådan forskelsbehandling mellem de enkelte aktive idrætsudøvere rundt omkring. Jeg er også overbevist om, at det vil føre til, at de politiske diskussioner, som faktisk føres i idrætsklubberne allerede i dag, vil komme frem i lyset.

Jeg har bemærket, at en række ordførere fortsat hævder, at idræt og politik må holdes adskilt, og at det er muligt. Ja men problemet er, at de mennesker, som dyrker idræt, er ganske almindelige mennesker, og ganske almindelige mennesker har det altså med at diskutere, hvad der foregår i hverdagen, og nu er det altså sådan, at det, der foregår i hverdagen, i høj grad har med politik at gøre.

Steffensen (KrF):

Det er allerede flere gange blevet fremhævet under debatten, at folkesundheden i Danmark er forringet, og det på trods af, at vi ellers på en lang række områder har fået stadig bedre kår. Så meget des mere grund er der til, som det er nævnt mange gange herfra i dag, at være taknemmelig over for de mange idrætsledere og de mange frie organisationers ledere, der går i spidsen for at være med til at frembringe noget virkelig konstruktivt og godt, især for børn og unge, når det drejer sig om idrætten i al almindelighed, man kan måske endda sige: i bred almindelighed.

Disse mange ledere og deres uselviske indsats kan vi ikke skønne nok på i dette samfund, og man kommer ikke uden om, at det er rigtigt og nødvendigt, at vi fra folketingets side er med til at give de bedst mulige rammer for, at det fortsat kan være sådan, at disse mennesker ikke af den ene eller af den anden grund tvinges væk fra deres uselviske indsats for den opvoksende slægt.

Kristeligt folkeparti har stor forståelse for idrættens betydning, også som et tilbud til befolkningen om en positiv udnyttelse af fritiden. Vi opfatter idrætten som en god og nødvendig modvægt mod mange andre ting, der kan virke nedbrydende, og som i øvrigt tilbyder sig enhver, ikke mindst de unge og børnene. Det er derfor glædeligt, at idrætten har stadig stigende tilgang, og at idræt ikke blot dyrkes af børn og helt unge, men også i

stort omfang af øvrige aldersgrupper i samfundet.

Der har været gjort mange bemærkninger i dag om eliteidrætten og om bredden i idrætslivet. Om det vil jeg blot sige, at det er væsentligt, at man sørger for, at de støtteforanstaltninger, vi også her i folketinget har ansvaret for, i høj grad tilgodeser bredden. Det er også væsentligt, synes jeg, at man er opmærksom på, at konkurrencemomentet ikke bliver for fremherskende. Vi ved alle sammen, at det betyder meget, og netop i den gren inden for idrætten, som er særlig præget af dette, går meget af det gode, idrætten i øvrigt bringer af kammeratskab og solidaritet, fløjten, og derfor er der grund til at gøre vore idrætsledere opmærksomme på den fare, som også ligger i dette. Jeg siger ikke, at vi kan undvære eller skal undvære eliteidrætten, men vi skal være opmærksomme på de farer, den kan medføre.

Når man ser på eliteidrættens udøvelse, må man vurdere den på andre præmisser end den mere folkelige idræt. Der er en åbenbar fare for, at erhvervslivet vil udnytte idrætten i reklameøjemed, og det er også påpeget i redegørelsen. Det kan føre til uheldige forhold, og derfor finder vi, det er rimeligt, at ministeriet har nedsat et kulegravningsudvalg, som absolut har sin berettigelse.

Idrætten er ikke mindst betydningsfuld for ungdommen, som tidligere nævnt. Derfor må det være sådan, at det, når søgningen til idræts- og svømmehaller er så stor, at man ofte må begrænse tilgangen, og kommunerne er under stadigt pres fra de forskellige lokalområder, som ønsker at opføre sådanne haller, så ikke blot afvises med, at det er der ikke midler til. Vi er af den opfattelse, at vi her i folketinget har ansvaret for, at de faciliteter, som nu er etablerede, bliver udnyttet i så stor udstrækning, som rimeligt måtte være alle de steder, hvor de er, til gavn for børnene og de unge, at det ikke er snævre økonomiske betragtninger, som er afgørende for, at det ikke kan lade sig gøre. Det er rimeligt, at staten ofrer store tilskud på formålet. Man kunne her godt nævne, at en del af de store summer, alkoholbeskatningen indbringer, passende kunne anvendes til dette som afbigt for de ulykker, alkoholen i øvrigt medfører for samfundet.

Det nævnte behov for forskning i idrættens sociologi og psykologi er måske nok

[Steffensen]

ikke helt så indlysende, men hovedsagen er efter vores opfattelse, at der stilles faciliteter til rådighed i overensstemmelse med det behov, der vitterlig er til stede, det er faktisk det, der er det væsentlige.

Det er klart, at den fysiske planlægning må prioriteres højt, og tanken om at beskæftige ledige unge mennesker med anlægsarbejder er interessant. Her er der mulighed for at tilbyde dem et arbejde, de vil kunne finde meningsfyldt. Kristeligt folkeparti er i øvrigt af den opfattelse, at der kunne beskæftiges et langt større antal unge, hvis ikke lovbestemmelser og organisationer lagde hindringer i vejen på forskellig vis. Det ville være en velgerning mod de unge, om understøttelsen i større omfang kunne konverteres til arbejds-løn, og det ville navnlig på dette område i høj grad være på sin plads at prøve at få de tanker, som er antydet i ministerens redegørelse, realiseret.

Kristeligt folkeparti finder, at den foreliggende idrætspolitiske redegørelse berører meget væsentlige samfundsforhold, men også at den er noget tynd, når det drejer sig om de konstruktive, eller nok så korrekt udtrykt: konkrete forslag. Derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om der ikke er nogle konkrete forslag ud over det, som er antydet – der er mange gode antydninger, og der er mange rimelige og udmærkede betragtninger – om der ikke er flere konkrete forslag, ministeren kan føje til sine bemærkninger om, at det offentlige har særlige forpligtelser over for idrætten i retning af at skaffe rimelige ressourcer til netop denne del af vort samfunds opbygning. Det er en meget, meget væsentlig faktor, når det drejer sig om børnenes og de unges fremtid, at vi fortsat har et aktivt og velfungerende idrætsliv, som mange vil finde det rimeligt og nødvendigt at ofre store ressourcer på.

(Kort bemærkning).

Kruse Rasmussen (CD):

Til hr. Tinning vil jeg godt sige, at hvis en forening beslutter at ofre noget på sine bedste idrætsudøvere, det være sig et førstehold, det være sig den bedste hurtigløber, så er det en demokratisk beslutning, der er taget i foreningen. Hvis et af medlemmerne ønsker at ændre denne demokratiske beslutning, har det mulighed for det ved på rigtig demokra-

tisk vis at stille forslag på den førstkomende generalforsamling om, at nu skal f.eks. førsteholdet eller hurtigløberen ikke kunne spille eller løbe på den bane på det tidspunkt mere. Så det er helt demokratisk, det foregår i foreningerne, hr. Tinning. Prøv at melde dig ind i en forening – undskyld, prøv at melde Dem ind i en forening og erfar, hvordan det reelt foregår!

Fjerde næstformand (Arentoft):

Ja, jeg må have lov igen at erindre om forretningsordenens § 26.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Bemærkningerne fra hr. Kruse Rasmussen fik mig til at mindes min tid i Hvidovre Idrætsforening, hvor jeg var medlem, før jeg blev medlem af Frederiksholm Idrætsforening; jeg er nu medlem af en tredje forening. Når det drejer sig om forskellen på demokratiopfattelse, så drejer det sig bl.a. om, at hvis der er formelle strukturer, hvis der er en generalforsamling, så er det demokrati. Det er der nogle der siger. Der er også nogle andre, der siger: lad os se på, hvor mange der kommer, lad os se på, hvordan diskussionerne forud er, lad os se på, hvor bredt man fører diskussionerne om de forskellige beslutninger, der bliver truffet.

Det er præcis den samme diskussion, som når nogle hævder, at LO er en af de mest demokratiske organisationer, vi har herhjemme. Det passer jo heller ikke. Der er ikke demokrati i en idrætsklub, hvis de beslutninger, der træffes af bestyrelsen eller eventuelt af generalforsamlingen, reelt træffes af måske 3 pct., 5 pct., 10 pct. af det antal medlemmer, foreningen har. Så kan man sige, at man har en demokratisk struktur, men den fungerer ikke. Altså har man heller ikke demokrati.

Bakholt (S):

Jeg er meget godt tilfreds med, at vi har fået den idrætsdebat, vi har her i dag, og jeg tør også sige, at vi har trængt til den. Jeg håber også, at den diskussion, vi har, kan være med til at løse op for nogle af de problemer, vi har i dette samfund, når det drejer sig om rammerne for idrætslig udfoldelse her i landet.

[Bakholt]

Vi skal naturligvis ikke stoppe op med denne debat, vi skulle gerne videre, og der er en række problemer, som trænger til at blive løst. Selv om vi lever i en kriseperiode, kan vi alligevel godt gennemføre en række ting, også til gavn for idrætten, og jeg tror egentlig, vi kan lave mange ting, hvis vi kunne sætte os ned på en fornuftig måde og analysere problemerne. Jeg skal ikke tage dem alle op, blot pege på nogle enkelte ting.

Der står i ministerens redegørelse i sp. 4144: »Der må peges på en række muligheder for beskæftigelsesforanstaltninger inden for idrætsområdet«. Det er et af de områder, hvor jeg mener der er nogle muligheder, som i dag ikke er udnyttet, til skade for de mennesker, der går ledige, og til skade for idrætslivet som sådant. Derfor er jeg glad for, at det er taget med, således at når arbejdsministeren fremsætter sit jobskabsløsløst, er disse ting taget med i forslaget, således at der gives idrætsorganisationerne mulighed for at ansætte arbejdskraft på samme vilkår som andre.

Vi har brug for at få udbygget og vedligeholdt vores anlæg, og det vil være rimeligt at anvende den arbejdskraft, der går ledig, til disse ting. Med de statslån, der her bliver lagt op til, vil det være et væsentligt bidrag til at få disse ting afklaret. Idrætsorganisationerne plejer også at kunne skaffe sig midler på anden vis, og ved direkte statslån til dette vil der være mulighed for at få skabt nogle bedre og større rammer end dem, vi kender i dag. Jeg hilser med megen tilfredshed, at det er taget med. Nu mangler vi bare, at et flertal i Folketinget på et senere tidspunkt er parat til at gennemføre denne lovgivning.

En anden ting, jeg godt vil pege på, er forskningen inden for idrætten. Her har vi også et forsømt område, desværre, må vi sige. Jeg vil nævne et eksempel på forskning, som i øjeblikket foregår på instituttet for idræt ved Odense universitet. En række arbejdsledige deltager i det. Der har været meget stor interesse for det projekt, og af de i alt 1.700 spørgeskemaer, der er sendt ud, er mange kommet tilbage, altså en meget, meget stor deltagelse.

Det, vi med dette forskningsprojekt undersøger, er bl.a., hvilken virkning idræt, motion, kan tænkes at have på lediges opfattelse af deres hverdag og deres helbredsmæssige

forhold. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi får en sådan undersøgelse iværksat på videnskabelig basis. Der er måske nogle, der vil sige, at det kender vi alt til i forvejen, men der er en række ting her, der efter min opfattelse ikke er tilstrækkelig godt videnskabeligt undersøgt.

Det er vigtigt, at vi får den slags projekter sat i værk. Det vil give os nogen viden om disse ting. Først og fremmest vil det give os viden om motions- og idrætsvaner hos arbejdsledige. Det kan være meget nyttigt at have en sådan viden, bl.a. for de mennesker, der tilrettelægger fritidsaktiviteter for denne gruppe. For det andet – det er vel nok det vigtigste, det centrale i det – vil det give os viden om, hvor megen påviselig effekt regelmæssig idræts- og motionsudøvelse har på arbejdslediges opfattelse af deres egen situation. For det tredje – det er der noget mere fremtidsperspektiv i – er der ingen tvivl om, at der vil komme nogle perspektiver fra et sådant projekt, en sådan forskning om idræts og motions rolle i et fremtidigt samfund, hvor vi jo får mere og mere stillesiddende arbejde, hvor vi alle sammen har brug for på en eller anden måde at bruge vores krop.

Jeg er sikker på, at dette projekt, der i øjeblikket kører på Odense universitet, er et projekt, der kan bruges til at skabe nogle fornuftige rammer for idrætsudøvelse i fremtiden, til at tilrettelægge rammerne på en sådan måde, at det tilgodeser den gruppe mennesker, vi skal tilrettelægge rammerne for. Der er jo, som SFs ordfører sagde, en række mennesker, der i dag ikke deltager i idræt. Jeg tror, det er, fordi rammerne stadig væk, selv om de er gode, ikke er tilstrækkeligt udbygget og der skal skabes nogle mere fleksible og nogle større rammer, for at vi kan opfylde det behov, der er.

Løvig Simonsen (S):

Ministerens idrætspolitiske redegørelse er velafbalanceret i forhold til de synspunkter og den debat, der føres af og imellem de fire store idrætsorganisationer, Dansk Idræts-Forbund, De Danske Gymnastik- og Ungdomsforeninger, De Danske Skytte-, Gymnastik- & Idrætsforeninger og Dansk Firmaidrætsforbund. Disse fire organisationer har hver deres oprindelse og grundholdning, der afspejles i deres struktur, prioritering af ar-

[Løvig Simonsen]

bejdsopgaver og interne debatter. Forskellighederne har ikke betydet en svækkelse af idrættens vilkår, men tværtimod bevirket, at hele spektret inden for idrætslivet er blevet tilgodeset, ligesom man har formået at få en langt større del af befolkningen gjort til aktive idrætsudøvere. Ikke mindst firmaidrætten har betydet meget for de aldersgrupper, der ikke tidligere var så stærkt repræsenteret.

Inden for den samlede idræt bliver lederproblemet ofte diskuteret, og det frivillige og ulønnede arbejde, mange ledere og instruktører udfører, kan ikke værdsættes højt nok. Men når det er sagt, må man inden for idrætten være forberedt på, at antallet af lønnede instruktører vil stige, dels på grund af den øgede fritid, dels på grund af det stigende antal idrætsudøvere. Det er en udvikling, der allerede er på vej, idet størstedelen af interessegrupper for børn og unge oprettes af idrætsforeningerne. Jeg vil gerne citere fra Idrætsliv nr. 10, hvor vicegeneralsekretær Bent Agerskov fra Dansk Idræts-Forbund skriver:

»Samtidig har de interessegruppeordninger, der blev indført med lov om fritidsundervisningen, medført, at instruktører i stort set alle idrætsgrene i dag er aflønnet. Da det ikke var muligt for foreninger kun at aflønne de instruktører, der havde med de 7-18-årige at gøre, var interessegrupperne ensbetydende med et stort lønpres i mange idrætsforeninger.«

Et af de væsentligste aspekter i idrætsarbejdet er det sociale aspekt, altså at man tager sig af den enkeltes sociale behov og ikke kun af individets eller holdets præstationer. Det er nødvendigt, at idrætten støttes i det præventive arbejde, som ydes, vel også at idrætten gennem sin lederuddannelse lægger stor vægt på det ansvar, man som menneske har for de børn og unge, man træner og leder. Det er vigtigt, at man er til stede med hjælp, når det er tiltrængt, og ikke mindst er et øget samarbejde mellem de forskellige parter, der beskæftiger sig med børn og unge, nødvendigt. Der findes vel næppe et område som idrætten, hvor man vinder så mange sejre, men hvor man også lider så mange nederlag. Hvis idrætten skal være for alle, må man yde den ekstra indsats, der er forudsætningen for, at alle gerne næste gang møder frem til træningen. Jeg vil gerne citere fra Dansk Ungdom og Idræt, nr. 36, hvor Jørgen

Madsen, Maribo, i denne forbindelse udtalte på årsmødet, at han havde dårlig samvittighed over for nogle af de børn, som blev tabere i foreningerne. »Men hvem vil have dem?«, spurgte han og opfordrede til, at man selv konkret gjorde noget ved det i sin lokalforening.

Et vigtigt område er idrættens benyttelse af det åbne land, og her kan henvises til Friluftsrådets landsundersøgelse af de forskellige brugeres behov og de problemer, der er, ikke alene mellem de enkelte brugere, men også mellem ejere og brugere. Der er behov for midler til, at vores rekreative arealer ikke alene bevares, men også benyttes, ikke udnyttes. Til dette formål ville oprettelse af en friluftsfond til etablering af støttepunkter i naturen være en hånds-rækning, ikke alene for idrætten, men også til gavn og glæde for os alle.

Idrætten er i dag en betydende faktor i vor dagligdag, og ingen ønsker at gribe ind i foreningernes frie ret til selv at bestemme. Men lige så indlysende er det, at det offentlige fortsat primært bør støtte idrætten i arbejdet for de mange tusinde, der daglig henter glæde og velvære igennem deres idrætsudøvelse, for hvem aktiviteten først og fremmest er et middel, og for hvem samværet og kammeratskabet er en lige så væsentlig del som det at dyrke sin idræt.

Hahn (CD):

Først et par rettelser.

Det har været nævnt, at CD går ind for et sportsministerium. Et sådant ministerium står ikke i CDs program.

Man har været inde på, at tipspengene skulle tilfalde idrætten et hundrede procent. Dette kan naturligvis diskuteres. Når man tænker nogle år tilbage, på den daværende socialdemokratiske regering, som foreslog indførelse af en tipstjeneste, var der modstand og demonstrationer fra bl. a. konservativ side, fra Konservativ Ungdom, mod tipsloven. For at tipsloven kunne vedtages, for at man kunne kapere den, kom man ind på den fordelingsnøgle, at nogle af pengene skulle gå til andre formål.

Og nu til noget helt andet. Der bør efter min mening oprettes et professorat i idrætsmedicin. Danmark er blandt de 3-4 lande i Europa, der intet har. Der må i samarbejde

[Hahn]

med landets 13 amter foretages en uddannelse af specialister. Fritiden får stadig større betydning. Fremtiden bringer uværgeligt nedsat arbejdstid, for ikke at nævne forøget arbejdsløshed. I den forbindelse savner man et virkeligt oplæg fra det store socialdemokrati. Motion er for alle aldre og for hele familien. Der savnes en forskning, som det har været nævnt, inden for idrætten på videnskabelig basis. Tænk blot på, hvad det koster samfundet med blot én tabt arbejdsdag pr. familie pr. år! Jeg skal ikke nedvurdere sygekasselergerne, men der må uddannes specialister, som kan fungere i enhver større by.

Kulturministeren omtaler eliten. Mener ministeren dermed kun de professionelle? Der er jo også ynglingespillere osv. Af 1½ mill. idrætsudøvere er der vel kun 600-700, der modtager penge.

Kulturministeren omtaler også penge fra erhvervslivet som sponsorer af idrætten. Vil kulturministeren have, at tildeling af disse penge skal standses? Skal der virkelig åbnes for pengekasserne i kommunerne og hos staten? Ingen vil vel påstå, at en dommer dømmer flere frispark mod et hold, fordi der står »Aktuelt« eller »BP« på trøjerne.

Uddannelse af instruktører er en sag for sig. Der uddannes f. eks. gymnastikinstruktører, men disse ansættes efter uddannelsen af et oplysningsforbund til 90 kr. i timen, da idrætsforeningerne ofte intet får. Her burde der kunne skrives ind, hvis der på stedet findes en idrætsforening med samme idrætsprogram.

Nu lyser lampen. Jeg skal blot give et lille råd til kulturministeren: tag en forhandling med Idrættens Fællesråd, der består af DIF, DDSG & I, DDGU og DFIF, og med LO og erhvervslivet!

Til sidst synes jeg, at ministeren skulle runde debatten i dag af med et nifoldigt leve for alle de idrætsledere, der uegennyttigt og uden nogen som helst betaling holder gang i idrætten og beskæftiger dansk ungdom. Uden disse ledere var Danmark ilde stedt.

Robert Pedersen (S):

Idræt er også politik. Heldigvis er nordisk idræt i meget ringe grad underkastet partipolitik. Jeg vil gerne understrege dette ved at henvise til, at man i og for sig ikke kan finde

et bedre signalement af et kommunistisk regime end ved at studere de vilkår, hvorunder idrætten arbejder, knyttet til statsvirksomhed, politi, hær, underkastet politiske direktiver, men naturligvis med en masse sportslige, medicinske, trænermæssige erfaringer, som vi kan lære meget af. På den anden side set er det vel den bedste indfaldsvinkel til at forstå USA og se, hvordan størstedelen af idrætten er blevet big business, prestige for visse universiteter, mens man kun med støtte driver idrætten i rent social sammenhæng i storbyernes slum. Herimellem befinder idrætten sig i Danmark, Norge og Sverige.

Jeg vil bekræfte, at den ikke – eller kun i ringe grad – er underkastet partipolitik. Vi har hørt hr. Poulsgaard glemme den vigtigste sætning: lad dem få lov at drive forretningen tipstjenesten selv, lad dem få lov at få fra Codan og Topsikring osv., lad det være en forretning. Det er respektabelt. Det er bare ikke respektabelt ikke at nævne konsekvenserne.

På den anden side talte repræsentanten fra VS imod konkurrence – hvad jeg under alle forhold godt kan forstå at repræsentanten gjorde – og anfægtede dermed idrættens ret til selv at vælge, i hvor høj grad den skulle understrege bredde, motion, konkurrence, top og elite.

Jeg synes, at den debat, som tilhørerne har skabt, desværre har været præget af det, der kaldes slag efter brik på kulturministeren. Man skulle have slået på samtlige partier, fra det radikale venstre til de konservative – på os, der står for den idrætspolitik, der bliver ført, fordi vi interesserer os alt for lidt for idrætten.

Vi har nogle absolut ligegyldige, uforpligtende ord i samtlige partiprogrammer om fritidsforhold, om at røre sig, i et samfund, hvor der bliver mere og mere fritid, men der står ikke noget som helst om, hvad det er vi ønsker og vil med dansk idræt. Vi har ikke skabt et forum for dialog med idrætten. Vi har vel den dårligste idrætsmedicin, som tænkes kan i noget land, hvor idrætten er en så stærk faktor som herhjemme. Vi kigger over skulderen til vennerne i Sverige for at lære af deres resultater. Og mens vi på alle andre områder giver støtte til instruktører og vejledere og konsulenter, overlader vi frit vore børn og vore unge til idrætsorganisationerne uden at sørge for de

[Robert Pedersen]

tilstrækkelige midler til kvalificerede folk. De har fået deres kvalifikationer ved selv at prøve det.

Jeg synes, at idrætten skal blive ved med at skyde, men skyd på partierne, kræv af os, at vi tager klarere stilling, kræv af os, at vi ikke siger ligegyldigheder i vores programmer, og kræv af os, at forholdet mellem idræt og folketing bliver andet end nogle debatter, der er temmelig uinteressante, hvert sjette år.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Det er en velkendt sandhed, at debatterne ikke bliver mere interessante, når man undlader at høre efter, hvad der bliver sagt, og derefter giver sig til at polemisere mod noget, som ikke er blevet sagt – og så oven i købet hæfter navn på. Denne gang var det VS' navn.

Det var ikke sådan, at repræsentanten for VS talte imod konkurrence. Det, jeg sagde i mit indlæg, var, at vi var imod den form for idræt, hvor konkurrencen er det allervigtigste; jeg sagde det på den måde, at vi mente ikke, det skulle forbydes, men vi sagde klart og tydeligt: vi prioriterer en anden form for idræt. Det er en anden form for idræt, hvor konkurrencen udmærket kan indgå – og i de fleste tilfælde også indgår – som et element i idrætsudøvelsen. Men vi støtter ikke den form for idræt, hvor konkurrencen er det vigtigste, hvor konkurrencen er tildelt den højeste prioritet. I den form for idræt kan vi se resultaterne i deres mest ekstreme former, f. eks. da den tyske fodboldspiller Lienen – mange så formentlig billedet – havde fået pløjet det ene lår helt op, ganske bevidst. Vi kan se det i forbindelse med de unge gymnastikpiger, som ødelægger kroppen – og formentlig også psyken – ved den form for konkurrence. Det er idrætten i sin mest ekstreme form, når konkurrencen får den højeste prioritet.

Den form for idræt, VS giver sin højeste prioritet, er den, jeg kaldte sjov, sund og social. Det er den, hvor det er udfoldelsen af kroppen, hvor det er frigørelsen af kroppen, som har den højeste prioritet. Man dyrker idræt for at udfolde sin krop, for at frigøre sin krop.

Det betyder ikke, at når jeg f. eks. går på banen og spiller fodbold, går jeg derud og tænker: det er helt fint, bare jeg får løbet en tur, så blæse være med resultatet. Vi konkurrerer selvfølgelig, vi spiller også for at vinde, men det er med nogle meget klare grænser for, hvilke midler vi bruger. Vi hører ikke til dem, der – presset af konkurrence, presset af præstationskrav, presset af kommercialisme – er nødt til ganske bevidst fysisk at uskadeliggøre andre. Det er den mest ekstreme konsekvens af den form for idræt, hvor konkurrencen er prioriteret højest.

Det var det, jeg sagde i første omgang.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Hr. Robert Pedersen var ikke nær så slem som ministeren. Meget af det, hr. Robert Pedersen sagde, lyder i og for sig nogenlunde fornuftigt.

Vi kan gå ind for, at de skal have lov til at reklamere. Vi synes, at Team Danmark er en fremragende opfindelse. Men hvad er det, vi ser i ministerens redegørelse? En kraftig mistænkeliggørelse af alt erhvervsliv. Jeg tror – og det ved hr. Robert Pedersen også – at mange erhvervsfirmaer i dette land er sponsorer for forskellige klubber, ikke fordi de regner med at få det ind igen i kroner og øre, for det ved de godt de aldrig får, men fordi de kan lide den idrætsgren, de kan lide de unge mennesker. Hvorfor skal vi mistænkeliggøre de mennesker, der gør en indsats på den måde for idrætten? Det var faktisk bare det, jeg gerne ville have sagt.

(Kort bemærkning).

Robert Pedersen (S):

Til hr. Poulsgaard kun det, at jeg synes, det er idrætten inderligt ligegyldigt, om de løber rundt med det ene eller det andet mærke foran. Jeg synes, det er spild af idrætslederes tid, at de skal ofre kræfter på at forhandle med Codan og Bikuben og alle de andre. Jeg så meget hellere, at der blev skabt et økonomisk fundament, så man ikke skulle løbe rundt som en reklamesøjle. Her kan ministeren og jeg godt være uenige, for der står ikke noget om det i vores program.

Til hr. Tinning må jeg sige, at jeg troede, det var en indbygget hørefejl – nå, hr. Tin-

[Robert Pedersen]

ning har allerede meldt sig igen – da det ærede medlem fra VS henviste dels til fodbold i den tyske Bundesliga, dels til den måde, hvorpå man træner pigerne i Rumænien, i Østtyskland og i Sovjetunionen, hvilket i parentes bemærket, for ikke at blive nationalt frigjort, er efter de samme principper, som vi træner pigerne efter ved den kongelige balletskole – og er lykkelige for, at de kan rejse med dronningen til Amerika og kaste glans over Danmark.

Hr. Tinnings eget parti har udsendt deklamationer og proklamationer mod konkurrence, for det er skadeligt, at det ene menneske hævder sig på det andets bekostning. Jeg vil sige til hr. Tinning: tilværelsen er konkurrence, og det er forhåbentlig også en konkurrence, om hr. Tinning eller jeg udtrykker os bedst fra denne talerstol.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Det er formentlig den samme type konkurrence som den, der holdes om, hvorvidt et tordenskrald eller Rundetårn er højest. Det er ikke sådan, at jeg føler glæde og stolthed over, at den kongelige balletskole har kunnet drage med dronningen til Amerika og gøre reklame for Danmark. Det, jeg sagde, var faktisk, at der er en form for idrætsudøvelse, hvor konkurrencen tildeles den højeste prioritet. Det er rigtigt, jeg hentede mine eksempler, som skulle tjene til at vise, hvad det fører til i sin mest ekstreme form, dels fra vesttysk fodbold, dels fra en række Østlande, men det betyder altså ikke, at den form for idrætsudøvelse, hvor konkurrencen tildeles den højeste prioritet, ikke eksisterer i Danmark, ikke eksisterer i Norden.

Vi har i dag hørt en stribe af ordførere komme op og fortælle, at lysten til konkurrence er noget, man fødes med, det er menneskets natur, og man ser med stor glæde og fornøjelse på, at det præger en stor del af den danske idrætsudøvelse. Det, som jeg understregede, var alene, at hvis man driver idræt med konkurrencemotivet som det højest prioriterede, så kan vi se – heldigvis da indtil videre først og fremmest i udlandet – hvad det kan føre til, men vi kender da også fra den danske idræt masser af eksempler på idrætsskader, som decideret følger af, at præ-

stationerne skal skrues i vejret, fordi konkurrencen er det højest prioriterede moment.

Jeg kan i øvrigt ikke tilslutte mig, at det kan være idrætten inderligt ligegyldigt, hvad man render rundt med på forsiden. Det er jo ikke sådan, at de forskellige firmaer, der er sponsorer, er det, fordi de kan lide de unge, og hvad ved jeg; de er det selvfølgelig, fordi de ud fra en kølig, nøgtern, økonomisk overvejelse mener, at det ligger der noget reklame i, og så bruger de deres reklamepenge på den måde.

En klub er afhængig af at opnå resultater, fordi resultaterne tjener til at få sponsor, fordi sponsoren skal tjene penge, fordi disse penge tjener til at styrke klubbens økonomi. Det præger selvfølgelig sådan en klub, at man er afhængig på den måde.

Arne Melchior (CD):

Jeg vil også gerne synge med på sangen om, at konkurrence er naturlig for et menneske. Jeg har ikke spor gåsehud, når nogle taler imod den opfattelse, for ligegyldigt hvor meget man taler, vil det aldrig lykkes at udrydde den, da det netop er en naturgiven ting i mennesket. Sådan har det altid været, sådan vil det vedblive med at være. Vi konkurrerer ikke kun, når det gælder kampen om det daglige brød, men vi konkurrerer i alle former for idræt. Læg mærke til, at det gælder også skak og dans og musik og alt, hvad vi foretager os. Politikken kan vi tage med. Sådan skal det også være, ellers er der ikke noget spil om det. Der skal være kamp om det, som de fynske piger siger, et spil og et modspil, ellers er der ikke noget ved det.

Det er sådan hele vejen igennem. Det starter med klubmesterskaber i forskellige rækker, så bliver det til bymesterskaber og landsdels- og landsmesterskaber og nordiske mesterskaber og Europamesterskaber og verdensmesterskaber og en olympiade hvert fjerde år. Og så begynder hele selektionsprocessen forfra. Den er uendelig, og det bør den være.

Afgørende er, om kampen er fair, om der er regler, om der er dommere, som kan skride ind imod overgreb. Det er ikke spor sjovt at matche en sværvægter med en myggevægter eller en A-spiller med en C-spiller; så bliver der ikke nogen kamp om det, og det er det, der skal være. Det er naturligt, og det er

[Arne Melchior]

også sjovt at konkurrere. Derfor er jeg helt ubekymret, når der tordnes fra visse sider – jeg synes selv, som hr. Robert Pedersen har påpeget, lidt under falsk flag – at det vil man ikke være med til, det vil man ikke prioritere, for det kommer man ikke uden om, det prioriterer sig selv.

I den ånd talte også hr. Robert Pedersen, som det er en fornøjelse at se fuldt restitueret her på talerstolen, hver gang han er heroppe, men jeg må dog anholde en mærkelig modsigelse i hr. Robert Pedersens indlæg. Han startede med at sige, at idrætten selv skal afgøre, i hvilken grad dens udøvere skal sætse på elite, på konkurrence, på motion, på bredde eller hvad som helst; det er idrættens egen sag. Dét er vi helt enige. Derfor blev jeg lidt forbløffet senere, da hr. Robert Pedersen sagde, at idrætsudøverne og deres ledere skal blive ved med at banke på her i folketinget og presse hr. Robert Pedersen og alle andre. For hvad? For at folketinget skal villé noget med idrætten? Jeg vil godt bede hr. Robert Pedersen overveje – måske medens ministeren svarer – om han virkelig kan stå ved det.

Hvad skal vi ville med idrætten andet end at give den gode og frie kår at udfolde sig selv i? Idrætten skal ikke rette sig efter, hvad nogen af os synes er bedst for idrætsfolk, for idrætsfolk er en stor del af den danske befolkning, og de mener gud ske lov ti tusinde forskellige ting. Vi skal ikke gøre andet end at være med til – på samme måde som amter og kommuner skal – at give rimelige rammer at fungere under. De skal have frihed, som hr. Robert Pedersen selv sagde det i indledningen af sin tale, til selv at beslutte, hvad de vil, og den ene idrætsudøver behøver ikke at ville det samme som den anden. Det skal være total frihed ligesom inden for kunstens område. Det må være det eneste, folketinget, om jeg så må sige, skal blande sig i, at der er frihed til at melde sig ind i det forbund, hvor man ønsker at øve sin idræt for at opnå det ene eller det andet eller det tredje. Vi skal ikke have nogen formålsparagraf, og vi skal ikke ville noget på idrætsudøvernes vegne andet end at give dem frihed og så gode vilkår, som partiprogrammerne, inklusive socialdemokratiets, nu engang tillader.

Der har i denne debat været rejst forskellige spørgsmål, som er vendt mod uddannelsessiden, og som det derfor må være rimeligt at jeg forsøger at svare på.

Et af de spørgsmål, der blev rejst, drejede sig om kompetencegivende uddannelser inden for idrætsområdet. I den forbindelse vil jeg gerne oplyse, at der under undervisningsministeriet sidder en arbejdsgruppe, som arbejder med spørgsmålet om læreruddannelser i idræt. Jeg kan oplyse, at arbejdsgruppen er meget tæt ved at være færdig. Den vil formentlig fremlægge sin rapport her i maj måned 1982, en rapport, det så er naturligt at sende ud til relevante grupper og institutioner. Jeg tror, det er meget vigtigt, inden man tager stilling, at høre reaktionerne ude iblandt de kredse, der i givet fald skal bruge disse uddannelser.

Al den stund jeg ikke har set indholdet af rapporten, er det for tidligt at tilkendegive en holdning til indholdet. Men jeg vil da gerne tilkendegive her i dag, at også jeg finder, at vi har problemer omkring vores idrætsuddannelser. Jeg finder, det er vigtigt, at vi får tilpasninger af vores eksisterende uddannelser, således at de også kan dække nye behov, der er opstået gennem årene.

Jeg tror bl.a., det er meget vigtigt, at vi differentierer vores uddannelsesstilbud i forhold til det, vi kender i dag. Her tænker jeg ikke mindst på bifagsuddannelsen, som den finder sted i København ved universitetet og ved højskolen for legemsøvelser, og som den finder sted i Odense. Men det må også være relevant i den forbindelse at inddrage de tilbud, der er i forbindelse med folkeskolelærernes efter- og videreuddannelse.

Et andet spørgsmål, der er blevet rejst her, drejede sig om den ansøgning, der har været givet afslag på – en ansøgning fra Gentofte Studenterkursus om forsøg i idræt. Både dette afslag og et afslag om yderligere forlængelse af forsøg ved Vestre Borgerdyd har for et halvt års tid siden vakt en del diskussion. Derfor vil jeg meget gerne i dag slå fast, at disse afslag på ingen måde er ensbetydende med, at der ikke fremover kan godkendes gymnasieforsøg med idræt. Det, der må kræves i denne forbindelse, er, at disse forsøg opfylder kriterierne, herunder vel ikke mindst – det være sagt også i relation til en eventuel fortsættelse af Vestre Borgerdydforsøget – at der fortsat er en nyhedsværdi i det.

Undervisningsministeren (Dorte Benedsen):

[Undervisningsministeren]

Efter forlydender, der er tilflydt mig, skulle der være et par ansøgninger af denne art under udarbejdelse, og jeg kan da sige, at hvis de kommer frem, vil der blive set fordomsfrit på dem.

Endelig har konsulentproblemet været nævnt her et par gange i dag. Jeg skal meget gerne medgive, at der kan være behov for flere konsulenter, det gælder ikke blot for idrætsområdet, men det gælder i høj grad også for hele det idébetonede ungdomsarbejde. Svaret på dette spørgsmål er desværre – som svaret ofte er på en række i øvrigt i sig selv vigtige sager i disse år – at vi ikke har det økonomiske råderum, vi kunne ønske os. For mit vedkommende må jeg sige, at jeg ikke har haft mulighed for at tilføre flere midler til disse konti i undervisningsministeriet af den simple grund, at der ikke var nogen skuffe at tage midler af.

Jeg vil godt om konsulentproblemerne sige, at jeg står med en fornemmelse af – om den er rigtig, kan kun fremtiden vise – at hvis vi kan få hold på nogle af de uddannelsesmæssige problemer, så har vi måske tilgodeset nogle af de problemer, som konsulentproblematikken rejser i dag.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg vil gerne sige tak for denne første runde af den idrætspolitiske debat. Da socialdemokratiets ordfører begyndte sin tale, sagde han, at han håbede, at debatten ville blive saglig. Den har været saglig. Da han i morges sagde den samme sætning til mig, tilføjede jeg, at jeg ville håbe, den også ville blive en lille smule morsom. Den har også været morsom – i hvert fald i visse dele mere morsom, end jeg synes vi sædvanligvis oplever debatterne her i salen. Den har i visse parter været præget af optimisme og ganske klart afspejlet, at det er et glædesskabende område, vi drøfter i dag. Jeg synes, det indtil nu har været en god debat, som har været præget af idel kappestrid på det oratoriske overdrev og derved været at ligne med den kappestrid, som finder sted på vores idrætspladser.

Lidt forbløffet har jeg nu nok været over, at der fra de forskellige ordførere ikke er kommet mere nyt frem, end tilfældet er. Jeg er lidt forbløffet over det, især i betragtning

af at flere ordførere i debatten har påstået – det er nu også sket inden denne debat i den offentlige debat, som har indledt den – at socialdemokratiet ikke skulle have nogen idrætspolitik. Når jeg sammenfatter synspunkterne under denne debat, er for mig at se – ja, tilgiv mig, at jeg siger det så ligeud – socialdemokratiet det eneste af partierne, som har en klart formuleret idrætspolitik.

Vi har haft en lidt luftig debat om forholdet mellem, hvad vi har kaldt elite og bredde. Det kan da godt være, at det er ord, som efterhånden er blevet så belastende, at vi skal ophøre med at bruge dem. Somme tider bliver jeg belært om, at eliten er de internationale stjerner, som kan tælles på mine to hænder, flere er der ikke. Så er begrebet ligesom lidt uinteressant i en almen debat som denne. Taler vi om konkurrenceidræt over for folkelig idræt, er der også noget lidt forkert i det, for der er konkurrence i den folkelige idræt også.

Men ord har vi nu engang brug for i en debat, ellers kan vi ikke debatere; og det har dog glædet mig at høre, at et meget stort antal af ordførerne har talt om nødvendigheden af og har talt om rigtigheden af, at offentlige ressourcer bliver brugt til det, man her har kaldt bredden, til det, jeg også kunne tænke mig at kalde den folkelige idræt.

Når jeg finder det så væsentligt, hænger det sammen med, at vi alle ved, at vi står i forløbet af en samfundsmæssig udvikling og forvandling i dette land, hvis erhvervsliv – som jeg aldeles ikke latterliggør eller foragter, hr. Poulsgaard – i højere og højere grad bliver industrialiseret, og hvor industrien i højere og højere grad bliver automatiseret. Alt sammen med det til følge, at menneskers fritid bliver større. Helt bortset fra det tragiske fænomen, som arbejdsløsheden er, vil mennesker stadig få mere fritid, og det vil sige, at vi må omvurdere de ting, vi bruger vores tid på. Vi må ikke længere lægge det væsentligste i menneskets opfattelse af sin egen værdi alene i vores arbejdsindsats. Vi må gøre det muligt for mennesker – og vi må gøre det muligt for os selv – at skabe en lige så væsentlig mening og en lige så dyb følelse af værdi i os selv i det, vi foretager os i vores fritid.

Her er nok idrætten det område, som flest mennesker har glæde af. Den største folkelige bevægelse har vi kaldt det her i dag. Af

[Ministeren for kulturelle anliggender]

de mange beundrende og taknemmelige ord, der er sagt om de frivillige idrætslederens indsats, fremgår det ganske klart, at her har vi mennesker, for hvem det netop er lykkedes at skabe sig en mening i deres fritid. At gøre noget, der er nyttigt for andre og til glæde for én selv, er et meget, meget vigtigt led i det danske idrætsbillede.

Jeg vil komme med nogle kommentarer til de enkelte ordførere.

Jeg vil sige til hr. Flemming Jensen, at socialdemokratiet ved godt, hvilket ben vi vil stå på i idrætspolitikken. Nu har vi talt så meget om bredde, og jeg kan da sige til hr. Flemming Jensen, at så megen bredde er der også i socialdemokratiet, at vi kan rumme nuancer i vores opfattelser uden derfor at være i strid med os selv. At hr. Flemming Jensen valgte hellere at drøfte et debatskabende oplæg, som jeg har givet for et halvt år siden, end at drøfte den redegørelse, som er til debat her, er selvfølgelig hr. Flemming Jensens eget valg.

Et par bemærkninger vil jeg dog godt gøre til hr. Flemming Jensens indlæg om reklamer, hvor hr. Flemming Jensen også synes, at det er nogle forfærdelige holdninger, jeg har. Jeg hører til dem, der ikke bryder sig om, at unge mennesker skal bære reklamer på deres tøj, hvis de ikke har lyst. At de gør det, kan jeg ikke have noget forhold til, men det er klart, at der er en forskel mellem disse reklamer og den private støtte, som ydes overalt på kulturlivets område fra vores store virksomheder i form af fonds. Meget få store musikbegivenheder eller teaterbegivenheder finder sted, uden at der er ydet privat støtte, og jeg synes, det er rigtigt. Når vi går over til en privat støtte, der har form af bindende kontrakter, kan jeg kun sige, som hr. Jimmy Stahr sagde det, at det rigtige her vil være, at idrætten, samfundet og erhvervslivet finder den rigtige balance, som sikrer den enkelte unge idrætsudøver den nødvendige personlige frihed.

Hr. Bjørn Elmquist syntes, at redegørelsen har et resigneret præg. Her kan jeg berolige og måske opmuntre hr. Bjørn Elmquist. Der ligger ingen resignation i mit forhold til idrætsområdet, og der ligger sandelig ingen resignation i socialdemokratiets forhold dertil – ej heller i kulturministeriets idrætsafdeling, som vi bestemte, som mange har talt om, meget gerne så styrket. Nu er vi også her i

den situation, at vi ikke altid lige kan købe det, vi gerne vil, men et ønske om det eksisterer helt klart hos os. Der er mange, mange flere opgaver, vi gerne vil være med til at løse, end dem, vi kan overkomme i dag.

Må jeg gå ind på den myte, hr. Bjørn Elmquist kommer med igen? Det er sagt så mange gange, men der er jo ikke andet at gøre; når det bliver sagt én gang til, så må jeg svare én gang til. Eliteidrætsudvalget arbejder ikke utrolig langsomt. Det arbejder utrolig grundigt og intensivt, men det arbejder faktisk nogenlunde lige så hurtigt som Dansk Idræts-Forbunds arbejdsgruppe om samme emne. Når vi taler så meget om konkurrence, kunne det jo være, at man skulle aftale en slutspurt imellem de to arbejdsgrupper. Hvis det, det drejer sig om, er at komme i mål først, så kunne vi sikkert godt få en sådan aftale, men om det samtidig er at komme i mål bedst, vil jeg tillade mig at tvivle på.

Hr. Bjørn Elmquist foreslår, at jeg skal koordinere meget mere, end jeg gør. Jeg synes nu nok, at min koordination med arbejdsministerens beskæftigelsesforanstaltninger og med undervisningsministerens uddannelsesforanstaltninger er meget tæt. Jeg kan sige til hr. Bjørn Elmquist: jo, jeg ser det som en af mine væsentligste opgaver at løbe i byen for idrætten. Jeg løber til arbejdsministeren og til undervisningsministeren og til skatteministeren og til miljøministeren og foretager de mange afklaringer, som er nødvendige. Det er meget nemt dér at nævne et stort antal problemer. Det, at man arbejder med dem, det, at man drøfter dem, det, at man forebygger nye, betyder, som vi alle ved, jo ikke, at man på en studs kan løse dem alle.

Hr. Bjørn Elmquist vil gerne sætte tal på den frivillige lederindsats og får det til 2.200 mill. kr. Jeg har altid været meget optaget af de tal, som kommer frem på den måde, og har en periode haft fornøjelse af at kunne læse i statistikker, hvor umådelig forhøjede alle landets bruttonationalprodukter bliver, når vi indregner pengeværdien af det frivillige arbejde, der udøves af kvinder i alverdens hjem.

Der kan opstå konflikter om økonomien, siger hr. Bjørn Elmquist – og hopper så straks ind i den polarisering, der er så forkert, at der kan være konflikter mellem bred-

[Ministeren for kulturelle anliggender]

den og spidsen, toppen eller eliten. Jeg er meget tilfreds med at høre den sidste sætning i hr. Bjørn Elmquists indlæg, at han ønsker at undgå den overdrevne kommerialisering, som vi alle ønsker det. Den kan jeg helt og aldeles tilslutte mig.

Fru Marianne Bentsen-Pedersen havde mange gode og udmærkede ideer, som jeg har noteret mig og vil huske. Jeg er ikke helt så pessimistisk som fru Marianne Bentsen-Pedersen. Der er næsten altid lige god grund til i enhver situation at være optimist eller pessimist. Man kan enten vælge at glæde sig over, at 40 pct. er aktive, eller man kan vælge at sørge over, at så må altså 60 pct. være passive. Når jeg glæder mig over de 40 pct., er det, fordi det er en stigning fra 15 pct. i løbet af et overskueligt tidsrum.

Jeg er umådelig enig med fru Marianne Bentsen-Pedersen i, at vi må gøre en særlig indsats for handicappede. Jeg har i mit indlæg talt om de nye brugergrupper, og det er mange; det er dels handicappede, det er dels ældre mennesker, som ikke tidligere har befundet sig godt på en idrætsplads, men til hr. Tinning kan jeg sige, at det er også børn, og det er også kvinder. Kvinder bliver ofte ofattede af begrebet minoriteter, fordi kvinder kan have særlige behov med hensyn til de faciliteter og muligheder, der bydes.

Når hr. Tinning finder redegørelsen svag og slatten, er det en fortolkning, der står for hr. Tinnings regning. Jeg synes nok, at vi i meget høj grad er opmærksomme på disse spørgsmål.

Den svenske undersøgelse er mig ganske bekendt. Og hvad gør vi ved den? Ja, vi prøver på at skabe stadig flere faciliteter, stadig mere decentralt i stadig større tæthed til nærmiljøet, men her må enhver også være klar over, når man inkvisitorisk siger til idrættens minister: hvad vil den minister gøre ved det? at dette er netop de spørgsmål, der skal løses i nærmiljøet. Det er netop den politik, vi gerne vil føre på vores idrætsområde, at vi vil decentralisere og derved lægge ansvaret ud til lokalsamfundene.

Til hr. Kruse Rasmussen kan jeg sige, at jeg ser meget gerne også forskningsinstitutter, jeg ser meget gerne idrætsmedicin. Jeg har gjort opmærksom på det mange gange, når jeg har talt og skrevet om idrætsforhold, men jeg har lyst til at sige, at vi i kulturministeriet allerede støtter forskningsaktiviteter. Jeg så

også gerne et idrætsmedicinsk institut og et idrætssociologisk institut. Det kan ikke være rimeligt, at det offentlige skal bruge meget store midler på at skabe idrætsfolk og muligvis overse uønskede uheldige virkninger, som kan være skadevoldende, og som kan ødelægge dem menneskeligt, og desuden føre til nye offentlige udgifter. Så dér er vi aldeles enige.

Hr. Tinning er utilfreds med, at jeg ikke er tilstrækkelig politisk i min redegørelse. Her må jeg minde om, at hr. Flemming Jensen synes, jeg er til det utålelige politiserende og ideologiserende. Så har vi vel et billede af, hvordan vi udtrykker os i de forskellige partier med hensyn til vores tanker om idrætten.

Jeg synes, det har været meget væsentligt at få en så indgående debat, som vi har haft i dag. Jeg er blevet spurgt af nogle af ordførerne, hvad jeg ville komme med af mere konkrete ting i forhold til de mere almene overvejelser, som redegørelsen rummer. Her til er svaret igen dette, at den konkrete udformning skal foregå decentralt, og den skal foregå i organisationerne. Her er det virkelig en balancekunst, som jeg synes er umådelig vigtig: at vi som politikere er til rådighed, er til rådighed med interesse, med engagement, med at skaffe de økonomiske midler – i det omfang, det nu er os muligt – men at vi ikke blander os ind i de måder, hvorpå idrætten selv ønsker at organisere sig og ønsker at virkeliggøre sine ønsker.

Jimmy Stahr (S):

Jeg vil godt have lov til at starte anden omgang med at nævne det, jeg ikke nåede at få sagt i første omgang, hvor jeg var inde på at tale om idrætsundervisningen. Jeg mener, det er vigtigt, at vi får realiseret ønsket om udvikling og fornyelse. Derfor må vi i de kommende år – det har undervisningsministeren jo også været inde på – ofre stor opmærksomhed på idrætslæreruddannelsen. Jeg har måske en lille idé, der kan bruges. Med hensyn til uddannelsesinstruktører, idrætslærere osv. kunne man jo overveje, om man kunne benytte nogle af de folkeskoleseminarier, der har været talt en del om det sidste års tid eller to at man eventuelt skulle nedlægge. Hvis det skulle ske, kunne man måske overveje, om nogle af dem kunne bruges til idrætslige formål. Jeg tror, at flere lokalsam-

[Jimmy Stahr]

fund ville acceptere, at deres seminarium blev omdannet hertil fremfor at blive nedlagt eller stå tomt og ubenyttet hen.

Jeg synes faktisk også, at det har været en god debat – og for mig i hvert fald overraskende positiv. Jeg mener at kunne konstatere, at det på mange områder i folketinget skulle være muligt at finde frem til nogle initiativer. Jeg vil ikke prøve at strække helt fra hr. Poulsaard til hr. Tinning, men selv i yderpunkterne synes jeg der har været positive ting. Hr. Tinning var i hvert fald inde på, at vi skulle spille efter samme regler på begge hold, og det synes jeg i hvert fald er positivt.

Interessen har været stor, også uden for denne sal. I socialdemokratiet har vi diskuteret denne sag masser af timer i gruppen, vi har diskuteret den nu i dag, og alle steder har jeg oplevet, at der egentlig har været en positiv interesse. Det eneste, man nu kan spørge sig selv om, er egentlig, hvordan vi nu kommer videre herfra, hvor vi står i dag. Jeg vil håbe, at nogle af tilhørerne, de idrætsaktive, har nogle ideer om, hvordan vi skal få udmøntet denne positive interesse.

Jeg har kun ganske enkelte bemærkninger til de øvrige ordførere. Hr. Flemming Jensen drev en sport, som altid er morsom, idet han prøvede at skyde en kile ind mellem ministeren og den socialdemokratiske ordfører. Jeg ved ikke, om jeg i en anden situation også ville synes, at det er en morsom sport, men jeg har i hvert fald selv svært ved at se, at den forskel skulle være så stor. Jeg tror, hr. Flemming Jensen overdrev lidt, da han ligesom fik mig fremstillet som en, der gik og svingede bannerne for reklamen som helhed. Det sagde jeg rent faktisk ikke noget om. Jeg talte om, at idræt, politikere og erhvervsliv sammen kunne finde på nogle fornuftige veje. Jeg udtalte ikke noget som helst synspunkt i den forbindelse, hverken for eller imod reklamen.

Hr. Bjørn Elmquist var inde på koordineringen. Jeg synes, der ligger nogle ganske gode tanker om, hvordan det er muligt at koordinere disse ting. Om vi skal gå så vidt, at idrætten skal være en selvstændig afdeling eller et direktorat i kulturministeriet, vil jeg mene vi kan diskutere videre. Jeg ved, at der i øjeblikket er ansat en hel og to halve i kulturministeriet, så hvis vi skal gøre et direktorat ud af det, bliver det enten et meget lille

direktorat, eller også skal der ansættes mange flere.

Jeg vil slutte med at sige, at hvis vi kunne holde den positivitet, tror jeg, det ville være en fordel for idrætten.

Flemming Jensen (KF):

Ja men så lad os dog fortsætte med at være positive lidt endnu. Jeg vil da gerne sige tak til undervisningsministeren. Vi har fået nogle meget klare svar, og vi har fået en besked om, at de kompetencegivende uddannelser er noget, der ligger meget tæt på. Vi har også fået noget at vide om idrætsstillingerne på kurserne – ikke specielt Gentofte, men andre steder. Der var en positiv indstilling, som jeg synes jeg har grund til at takke for.

Jeg vil gerne sige et par ord til den socialdemokratiske ordfører, hr. Jimmy Stahr. Ikke for at forsøge at drive nogle kiler ind. Jeg synes for øvrigt, at afstanden var så stor, at det kunne have været en rambuk. Hr. Jimmy Stahr sagde, at jeg overdrev forskellen, for ministerens betragtninger om reklame lå meget tæt op ad hans. Hvis jeg ikke har skrevet helt forkert, så sagde hr. Jimmy Stahr i første omgang: Det er det rene hyklery ikke at acceptere reklamer. Alle støtteformer må udnyttes bedst muligt. Det kan jeg forstå altså også er ministerens opfattelse. Så kunne vi have sparet hele den debat.

Ministeren siger, at det har været en luftig debat om elite kontra bredde, og på vanlig elskværdig og let bebrejdende måde får jeg at vide, at jeg ikke burde have taget mit udgangspunkt i ministerens artikel i Ekstra Bladet på valgdagen. Det må jeg naturligvis beklage, men jeg havde den måske lidt naive opfattelse, at når ministeren lavede det, som bliver kaldt et debatoplæg, så var det udtryk for, hvad ministeren mente. I det debatoplæg står:

»Det grundlæggende modsætningsforhold er hensynet til eliteidrætten for de få over for hensynet til den folkelige idræt for de mange.«

Dér var det altså, vi ikke rigtigt kunne blive enige, men jeg forstår, at det kun skulle betragtes som oplæg til en debat. Så gør vi da det.

Der har været talt meget om demokratisering af klubberne. Jeg ved da godt, at opfat-

[Flemming Jensen]

telsen af demokrati hos f.eks. hr. Tinning og mig – jeg vil sige gud ske lov – er overordentlig forskellig. Efter min opfattelse er der demokrati i en forening, når folk kan komme der og være medlem og stemme osv. Jeg ved ikke, om hr. Tinning mener, at demokrati er noget med, at ingen må være bedre eller anderledes end andre.

Det blev nævnt i debattens løb, at man nu skal til at tænke på en pædagogisk uddannelse af trænerne. Jeg vil godt advare mod, at man gør vores idrætspladser til et socialt, psykologisk, pædagogisk eksperiment. Det går såmænd rigtig udmærket med trænerne, når bare man kan få dem og kan betale dem.

Det blev også nævnt, at 60 pct. af befolkningen ikke er i berøring med idrætten. Jeg ved ikke, om tallet passer. Det kan godt være, der er 60 pct., der ikke er aktive idrætsfolk, men jeg tør æde min høje hat på – og jeg har faktisk sådan en – at der er tæt ved 100 pct., der åbner for fjernsynet, når vi skal se VM fra Spanien, og ærgrer sig langt væk over, at Danmark ikke er med. Også her har idrætten sin væsentlige betydning.

Nu kan jeg se, lampen lyser, så jeg kan – desværre for mig og til held for andre – ikke få sagt mere.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til de to ministre. Jeg synes, undervisningsministeren sagde nogle ganske konkrete ting. Noget af det var, at vi skulle se på nogle arbejdsgrupperes resultater. Det er jo en sang, vi har hørt før, men der er vel alvor i den. Så lad os se, hvad der kommer ud af det.

Til kulturministerens generelle bemærkninger vil jeg sige, at det udvikler sig måske til en kamp, hvor vi udveksler samme slags slag. Vi har skældt redegørelsen ud for at være løs i koderne eller slatten, eller hvad det nu er for udtryk, vi har anvendt. Vi får nu at vide, at ministeren er forbløffet over, at der ikke kom mere nyt på bordet i denne debat. Hun mente at kunne konkludere, at socialdemokratiet såmænd var det eneste parti, der egentlig har en rigtig idrætspolitik. Jeg må sige, at vi har ikke helt lige vilkår at kæmpe under. Ministeren har udarbejdet en redegørelse. Jeg gad vide, hvor lang tid det ville tage at læse den op. Derudover har man haft en ordfører på talerstolen, som havde så me-

get i posen, at han også måtte bruge sin anden omgang til at sige noget af det. Dernæst har man haft én minister til på talerstolen og så kulturministeren selv. Vi andre har rådet over, jeg havde nær sagt skaldede 10 minutter – det må jeg nok ikke sige af hensyn til forretningsordenen, for vi har 10 minutter – og så vores korte bemærkninger og en anden omgang, og her skal vi dels tage udgangspunkt i og komme med kommentarer til ministerens redegørelse, dels prøve at få plads til noget af vores eget. Det er en meget, meget svær konkurrenceidrætsgren, og det er måske derfor, ministeren synes, at det var lidt luftigt, hvad vi kom ind med. Lad os prøve på i en bredere sammenhæng at komme med vore synspunkter.

Ministeren sagde videre, at det var en luftig debat om elite- og breddebegreber. Det kan jeg da give en vældig god forklaring på for mit eget vedkommende. Jeg har med vilje været meget tilbageholdende på det område, netop fordi vi dér mangler rapporten fra elitedrætsudvalget. Jeg beklagede det, da jeg fik det at vide. Ministeren svarede venligt på et brev fra mig, at vi fik debatten her i løbet af marts måned, men vi fik senere at vide, at desværre ville der ikke være nogen af disse rapporter for hånden, som vi kunne debattere på grundlag af. Bl. a. derfor tror jeg, at vi har fået en så luftig debat, som ministeren sagde det, om disse begreber.

Jeg fik en forsikring om, at der ligger ingen resignation bag det citat, jeg havde fundet frem fra redegørelsen. Det er jeg da glad for, men det kan ikke bare, synes jeg, være et spørgsmål om, hvad man kan købe. Man kan ikke altid købe, hvad man gerne vil have. Nej, det er rigtigt, men så må man slås for det eller kæmpe for det, og så må man ved hjælp af en personlig indsats prøve at få disse ting ordnet.

Jeg har noteret mig med glæde og vil prøve at fastholde ministeren på det – måske bliver der ikke behov derfor, så er det jo fremragende – at ministeren ser det som en væsentlig opgave at løbe i byen for idrætten. Jeg tror netop, det er det, idrætsorganisationerne efterlyser. Det var i hvert fald det, jeg med min idé om en koordinerende indsats fra ministeren og ministeriet tænkte på. Det, vi skal undgå, er, at organisationerne bliver sendt fra Herodes til Pilatus. Når miljøministeren har noget om det åbne land og de sa-

[Bjørn Elmquist]

ger, jeg var inde på i mine indledende bemærkninger, må det være muligt at få andre i regeringen i tale end bare miljøministeren, som kun vil tænke på miljø – og måske kun skal tænke derpå.

Med hensyn til beskæftigelsesforantaltningerne håber jeg, at man vil efterkomme mit forslag om at tage idrætsorganisationerne med på råd og eventuelt indkalde en konference, før man prøver på at få sat dette i værk. Lad os nu passe på, at det ikke bliver ved de gode viljer; det er jeg helt enig i. Jeg mener, at vi i det mindste kan få en lejlighed til at komme tilbage til dette i en større sammenhæng her i folketinget, når rapporterne fra det meget omtalte eliteidrætsudvalg foreligger.

Blandt de øvrige ordførere har jeg kun en bemærkning til hr. Tinning. Nu ville jeg ikke gå op og deltage i debatten på korte bemærkninger om konkurrence og de andre ting, men som jeg fik fat i det, forstod jeg på hr. Tinning, at det kun var i forbindelse med kapitalistiske samfund, vi så konkurrenceidræt. Hvis det er tilfældet, så er vi ganske uenige. Jeg synes nok, at Østlandene viser masser af eksempler på, at det ikke bare er et kapitalistisk fænomen, at man konkurrerer.

Hr. Tinning forklarede lidt bedrevidende, at det ikke altid er lykken at spille på et førstehold. Det er der masser af mennesker, der har realiseret, formentlig også længe før hr. Tinning blev født – ikke jeg selv, så stor er vores aldersforskel ikke. Han siger, at det kommer ikke an på konkurrencen, det kommer an på at få fællesskabet og kammeratskabet til at fungere. Ja men deri er der da også en konkurrence. Det er måske svært at se det, men hr. Tinning skulle prøve at tænke sig om.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg skal kun komme med tre små kommentarer her i sidste runde.

Der tales om reklamen, og det bliver fremhævet, at det er ikke, fordi reklamefolkene gerne vil have deres reklamer frem, det er såmænd kun for at støtte de unge i deres idrætsudøvelse. Så synes jeg nok, man kunne forestille sig nogle lidt andre kontrakter og en lidt anden udformning af kontrakter end den, vi ser for øjeblikket. Så kunne man jo bare støtte, som man støtter så mange andre

steder, uden at kræve, at de unge mennesker skal rende rundt som reklamesøjler.

Hr. Flemming Jensen siger, at alle dyrker jo idræt, for man lukker op for TV, når der er idrætsudøvelse i TV. Jeg mener, at idræt i TV hører til i underholdningssektoren. Det er ikke, fordi der er noget i vejen med det. Jeg synes, idræt er glimrende underholdning. Men at påstå, at den danske befolkning dyrker idræt, fordi den sidder foran skærmen og ser på det, det er lidt for langt ude.

Det, jeg vil koncentrere mit andet indlæg om, er skoleidrætten. Den har der ikke været talt ret meget om, men jeg mener, skoleidrætten har meget vanskelige kår. Idrætten deler skæbne med alle andre fag i folkeskolen. Der er 45 minutter ad gangen, og det er slemt for mange fag, men jeg tror nok, at idræt er et af de fag, der lider mest under de 45 minutter. Når man både skal klæde om og udøve idræt og i bad og klæde om en gang til, og hvad ved jeg, så er det altså utrolig vanskeligt at lave noget ordentligt i de timer. Især er det selvfølgelig galt i svømmeundervisningen, hvor man måske oven i købet skal med en bus for at komme til en svømmehal. Så er man nødt til at slå timerne sammen, og det går ud over den øvrige idrætsundervisning.

Der står i ministerens redegørelse, at man på 4. og 5. klassetrin har fået 2 timer mere. Det er ikke rigtigt. Man har fået 1 time mere på hvert klassetrin. Der står udtrykkelig på begge klassetrin i redegørelsen. Men uanset at man har fået det par timer mere i skoleforløbet, mener jeg, at det er meget lidt, når man skal sammenholde det med, at det er koncentreret på de 45 minutter. Jeg ville dog ikke foreslå som hr. Poulsgaard, at man tager klassens time og alt det dér, som han kalder det, og bruger det til idræt, men jeg synes egentlig, at mange børn – især på de små klassetrin, men også på de høje klassetrin – har meget få timer, så der kunne måske blive plads til flere timer idræt, uden at det behøvede at gå ud over de andre fag.

Jeg synes også, det er vigtigt, at man får en større del af skolens liv til at handle om idræt, dels på grund af at det er et af de praktisk betonedede fag, dels fordi den idrætsudøvelse har en opdragende effekt, som jeg synes er positiv i forhold til idræt. Her er det måske, jeg synes, at klubberne svigter lidt. Derfor ville det være godt, hvis man ligesom

[Marianne Bentsen-Pedersen]

kunne lægge tyngden af idrætten over i skolen.

Undervisningsministeren sagde noget positivt om efteruddannelse af folkeskolens lærere. Jeg synes, det er lidt beklageligt, at man har skåret ned på efteruddannelse af lærere inden for idræt såvel som inden for alle andre fag. Jeg er lidt ked af, at undervisningsministeren ikke kunne komme og præcisere, at hun godt ville give nogle flere timer til lærernes efteruddannelse, sådan at vi kunne få reduktionsordningerne noget bedre igennem i forhold til de nedskæringer, der har været, og sådan at man kunne få højskolen til at fungere bedre.

Dohrmann (FP):

Vores ordfører, hr. Poulsgaard, skulle desværre af sted til et vigtigt møde. Det er sin sag at hoppe midt ind i en debat, og det var faktisk heller ikke min mening at tage ordet. Men da ministeren stod heroppe og frejdigt påstod, at socialdemokratiet efter hendes opfattelse faktisk var det eneste parti, som havde en klar idrætspolitik, kunne jeg ikke lade være alligevel. Det hænger bl. a. sammen med, at det er min klare opfattelse – den er ikke så meget baseret på ministerens redegørelse eller på det, ministeren har sagt her i dag – at det, der sker ude omkring i landet inden for det frie idrætsliv, den frie, folkelige idræt, hvor lederne gør et fortræffeligt stykke arbejde uden at få en krone for det, ofrer deres lørdage og søndage, ofrer en masse timer, faktisk er noget, der irriterer socialdemokrater. Jeg tror, at socialdemokrater er meget irriteret over det. Min opfattelse bestyrkes, når jeg prøver at kigge på andre forhold, hvor vi også har set socialdemokratiet gribe ind. Man kan ikke acceptere, at folk kan få sådan noget til at køre af sig selv uden at få støtte til det, uden at der er nogle vejledere. Der blev nævnt pædagoger heroppefra for et øjeblik siden. Det er ikke noget, jeg siger for at drille socialdemokraterne, men jeg tror, der ligger en beslutning hos socialdemokraterne om, at det er noget, man skal ind og styre, hele det idrætslige, hele det folkelige dér; det er noget, man vil ind og have en finger med i spillet om. Det synes jeg også skal afsløres ved en lejlighed som denne.

Nu ved jeg godt, at der er forskel på at bo i en storby og at bo længere ude på landet, men jeg vil faktisk gå så vidt som til at sige, at det bedste, folketingspartier kunne gøre idrætten i dag, var at lade den være i fred. Selvfølgelig skal det være sådan, at folk har nogle penge, de kan bruge, eller at der er nogle penge tilovers, de kan ofre på de ting, der interesserer dem. Men alt for megen politisk indblanding i idrætten er et onde. Det mener jeg faktisk at samtlige partier skulle tage til efterretning. Lad da private erhvervsdrivende være sponsorer, lad da folk løbe rundt med nogle reklamer, det skader da ikke noget. Lad da børn og unge mennesker og alle – ja, i alle aldre – konkurrere. Det er det, de vil. Det, folk trænger til i dag, er nogle udfordringer, og et af de steder, hvor de kan få dem, er på idrætspladserne.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Jeg har ikke noget imod, at fremskridtspartiets ordfører, hr. Poulsgaard, er taget til møde, men jeg har måske lidt imod, at hr. Dohrmann står herop og genoptager en diskussion, som vi er langt forbi. Hvis hr. Dohrmann havde hørt debatten, ville han have hørt, at socialdemokratiet støttede den frivillige idræt, og han ville yderligere have hørt, at hr. Poulsgaard netop påpegede, at de kommuner, der har socialdemokratisk styre, gør mest for at støtte den frivillige idræt.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Først vil jeg lige gøre opmærksom på, at jeg har hørt hele debatten i højtaleren. Dernæst vil jeg godt sige, at jeg sagde også noget om – da var det måske hr. Jimmy Stahr, der skulle have lyttet efter – at jeg tog mig ikke ret meget af, hvad der stod i ministerens beretning, og heller ikke så meget af, hvad der blev sagt her fra talerstolen i dag. Det, jeg henviste til, var, hvad der sker i praksis.

Kruse Rasmussen (CD):

Allerførst vil jeg give hr. Jimmy Stahr ret i, at der er en lang række fællesnævner i de ordførertaler, der har været holdt her. Jeg håber, at det ikke bliver ved disse fællesnævner, men at vi fremover kan samarbejde til

[Kruse Rasmussen]

gavn for dansk idræt på trods af partiskel m.m.

Ministeren siger, at der mangler konkrete forslag fra de forskellige partier. Heri vil jeg ikke give ministeren ret. Det kan godt være, ministeren ikke har hørt det hele, men jeg mener ganske bestemt, at vi har rejst en hel del helt konkrete forslag, som vi meget gerne vil høre ministerens indstilling til for at se, om det var noget, vi kunne blive enige om at gennemføre til gavn for idrætten.

Jeg tænker på idrætslægeværelserne, som jeg berørte, der i dag udelukkende drives af en privat organisation, men hvor alle idrætsfolk efter min mening bør kunne komme og få hjælp.

Det drejer sig om dopingkontrollen, der også i dag udføres af en privat organisation med store omkostninger for den pågældende organisation.

Det drejer sig om idrætskonsulentordningen, hvor jeg foreslog, at der blev oprettet en konsulent i hvert amt. Jeg ved, undervisningsministeren var lidt inde på det, men jeg vil godt have et helt klart svar på disse ting.

Det drejer sig om et forslag til stipendie-nævn – et begreb, som formodentlig ikke er ministeren ubekendt – og så drejer det sig til allersidst om idrætsgymnasier, som jeg godt er klar over ikke er noget, vi kan lave her og nu. Men det bør være nogle ting, som vi må have med i overvejelserne, når vi skal snakke om fremtidens idræt.

Alle de forslag vil efter vor mening være med til at gavne dansk idræt på samtlige planer og ikke kun på eliteplan.

Tinning (VS):

Jeg skal blot indledningsvis beklage, at kulturministeren ikke fandt det umagen værd at svare på en række af de spørgsmål, jeg stillede i mit første indlæg. Jeg skal ikke gentage dem alle, men blot et enkelt.

Når kulturministeren i redegørelsen taler om, at de såkaldte skrabe anlæg vil svare bedre til de offentlige anlægsrammer i 1980'erne end det, vi har set opført inden for de seneste 20 år, ligger der så dér en forudiskontering af, at vi kommer til at se formentlig nogenlunde det samme antal anlæg, men blot mindre, blot billigere? Altså at også idrætsområdet bliver præget af nedskæringer?

Jeg vil godt spørge kulturministeren, om kulturministeren finder, at det er et rimeligt og godt og politisk rigtigt udtryk for det kommunale nærdemokrati, at f. eks. Kolding Idrætsforenings non-amatør afdeling modtager de 150.000–175.000 kr. om året, som jeg nævnte. Hvis det efter kulturministerens opfattelse er et passende udtryk for nærdemokratiet, så ved vi selvfølgelig også godt, hvordan det går med al den megen snak om stadig flere faciliteter, stadig tættere på nærmiljøet, stadig mere decentralt – hvis tanken bag det ikke er, at regeringen eller kulturministeren vil gøre noget specielt for at fremme den type anlæg, men blot vil overlade det til det såkaldte decentrale nærdemokrati.

Tilbage til diskussionen om eliten og bredden og konkurrencen. Jeg må sige, jeg blev ualmindelig imponeret af hr. Bjørn Elmquist, som det lykkedes først at kritisere mig for at udtrykke mig bedrevidende for derefter i al korthed at bede mig om at tænke mig om. Det var en imponerende evne til at slå en kolbøtte på stedet – uden at der i øvrigt kom noget som helst ud af det.

I diskussionen om konkurrencen og førstehold og alt det dér påstod hr. Flemming Jensen faktisk, at konkurrencen om at komme på førsteholdet var der alle vegne. Det er da rigtigt, at man førhen også har set klubber, hvor man dyrkede fællesskab og kammeratskab, og hvad ved jeg. Det er også rigtigt, at vi herhjemme har haft en arbejderidræt, der klart vedkendte sig at have et politisk ståsted. Bevægelsen blev i første omgang kvant rent økonomisk, men sådan noget har vi også haft, og jeg har aldrig påstået, at VS nu har fundet på et eller andet helt smart, fikst, nyt – overhovedet ikke.

I spørgsmålet om eliten og bredden var hr. Flemming Jensen også inde på nogle tal for medlemstallet i Dansk Idræts-Forbund. Jeg fik ikke nævnt det tidligere, men jeg synes, det kunne være godt, hvis vi ikke alene fik at vide, hvordan medlemsudviklingen har været for håndboldspillere inden for DIF, men også hvordan det samlede medlemstal har udviklet sig inden for DIF. Realiteten er nemlig, at der ikke er tale om, at der er flere, der begynder at dyrke idræt, fordi et eller andet elitehold vinder en konkurrence eller klarer sig godt i en international konkurrence. Det, der sker, er nogle forskydninger i bredden; det viste i hvert fald de tal, som jeg tidligere

[Tinning]

har set om denne sag. Jeg har dem ikke med her, men det kan vi muligvis få opklaret.

Der næst endnu et par bemærkninger til hr. Bjørn Elmquist. VS er ikke imod eliteidræt, men vi har efterlyst en klar prioritering også fra kulturministeren. Vi siger heller ikke, at det er helt fint med konkurrence i Øst, men bare ikke i Vest.

Det, jeg har sagt 3-4 gange, og som jeg gerne gentager, er, at der er en form for idræt, hvor konkurrencen prioriteres som det vigtigste, som det højeste formål med idrætsudøvelsen, og at den form for konkurrence, uanset om den foregår i Øst eller Vest, eller hvor ved jeg, har nogle bestemte konsekvenser dels for det klubliv, der kan udfoldes i forbindelse med den, dels for de enkelte idrætsudøvere. VS foretager en klar prioritering og støtter den idræt, som vi sammenfattende har sagt er både sjov, social og sund.

Hvad angår demokratiseringen af klubberne, skal jeg sige til hr. Flemming Jensen, at VS ikke mener, der ikke er nogen, der må være bedre, eller nogen, der må være anderledes. Men det, vi siger i VS, er, at der er forskel på en demokratisk struktur, som ikke fungerer, og et direkte og levende demokrati. Og det er en diskussion, som vi selvfølgelig får på en utrolig bunke områder, f. eks. senest i forbindelse med kampen for et ungdomshus.

Det må være muligt for lovgivningsmagten at skubbe på for at få nogle flere decentrale faciliteter, der er åbne for alle og – hvad der er lige så vigtigt – er indrettet på masseidræt, og hvortil der eventuelt også kan være tilknyttet instruktører, som kan hjælpe de folk, der kommer der, med at dyrke idrætten; instruktører behøver ikke kun at være tilknyttet klubber. Disse idrætssteder bør være indrettet for alle de grupper, som kulturministeren sammenfattende kalder nye brugergrupper: børn, unge, husmødre, handicappede, skifteholdsarbejdere, indvandrere, som ikke er nævnt i redegørelsen, men som selvfølgelig hører med, og alle mulige andre.

Det kan lade sig gøre, men det forudsætter, er jeg ret sikker på, at lovgivningsmagten økonomisk presser på og siger til kommunerne, at det er præcis den type udbygning, man gerne ser. Det behøver man sådan set ikke at overveje meget mere eller lave store undersøgelser af eller noget i den stil.

Til slut blot endnu en bemærkning om det med konkurrencen. Det, diskussionen handler om, er, at resten af det kapitalistiske samfund bygger på konkurrence. Det er det, jeg har sagt, og det står jeg selvfølgelig meget gerne ved, for sådan hænger det sammen. Den primære drivkraft i dette samfund er konkurrencen. Så kan man sige, det er helt fint, og man kan som hr. Arne Melchior forsøge at påvise, at det altid har været sådan og altid vil blive ved med at være sådan, fordi det er noget, der er helt hævet over den historiske udvikling. Dermed har vi den borgerlige ideologi om idrætten i renkultur, nemlig at konkurrence er noget, man fødes med, at vi har et samfund, som også er baseret på konkurrence, at det altid vil være sådan, og at vi derfor også skal have en idræt, hvor konkurrencen er den vigtigste og den primære drivkraft. Det er den borgerlige opfattelse af idrætten, og den kan vi selvfølgelig ikke tilslutte os.

(Kort bemærkning).

Flemming Jensen (KF):

Hvad angår de sidste bemærkninger, kan jeg naturligvis give hr. Tinning ret i, at det er en borgerlig opfattelse. Jeg ved for øvrigt heller ikke, hvordan man skulle spille f.eks. en fodboldkamp, hvis der ikke var konkurrence om, hvem der kunne score flest mål. I øvrigt kommer vi næppe hinanden meget nærmere under en debat som denne her, men jeg vil alligevel lige sige et par ting og først om demokratisk struktur.

Hvad dette angår, ser vi åbenbart meget forskelligt på det afhængigt af, hvilket synspunkt man ser det ud fra. Et mindretal vil vel altid føle, at det er udemokratisk, at det ikke kan komme til. Mindretallet har i den forbindelse så kun én opgave, nemlig at blive flertallet, og det kan jeg godt erkende vil være sin tid.

Så nævner hr. Tinning spørgsmålet om tilgangen efter VM i 1978 i håndbold, en tilgang, der formentlig kommer igen, og siger, den skal ses i forhold til et eller andet. Det er korrekt: den skal ses i forhold til, hvor stor tilgangen er i et normalt år, og den tilgang, jeg her taler om, var dobbelt så stor som i et normalt år. Og jeg går ud fra, at det, der skete i Wembley i forgårs, vil bringe øget tilgang også til en anden sportsgren.

[Flemming Jensen]

Så kunne jeg have lyst til lige til sidst at føje én ting til, selv om det ikke, som det hedder, er mit bord. Hr. Tinning taler meget om den støtte, der skulle være givet i Kolding til en non-amatør afdeling. Jeg kender naturligvis ikke sagen, men jeg tror ikke, man har lov til at bringe sådanne ting frem uden samtidig at pege på de mange penge, som kommunerne med glæde giver f.eks. til junior- og ungdomstilskud, en ordning, der for øvrigt kaldes Lyngbyordningen, fordi den er skabt i en konservativ kommune.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Det er i anledning af hr. Tinnings bemærkninger om konkurrenceidrætten og forholdet til det kapitalistiske samfund. Indtil den sidste sætning, hr. Tinning afleverede, var jeg faktisk i den situation, at jeg ville have takket ham, fordi han havde klargjort tingene, men så vendte han tilbage til noget, som gør, at jeg synes, også efter det, hr. Flemming Jensen her har sagt, at vi bevæger os ubehageligt ind i en situation, hvor man opfatter en del af idrætten som værende specielt kapitalistisk.

Dermed er vi nærmest inde i en partipolitiserings eller en højre-venstre-ideologiseringsdebat om idrætten. Det synes jeg vi skal lade være med. Lad os nu lade være med at omklamre hverken det ene eller det andet. Jeg kender nogle, der er meget velhavende, og som elsker kapitalisme, men som meget gerne driver en form for idræt, der har meget lidt med konkurrenceidræt at gøre. Omvendt er jeg helt overbevist om, at hr. Tinning på en fodboldbane, eller hvad det nu er for en form for sport, han selv driver – han har talt om fodbold – er en af de seje modstandere, én, som bare bliver ved og bliver ved, ligesom han er på talerstolen.

Lad os nu være enige om, at vi her ved slutningen af denne ellers forholdsvis saglige debat skal lade være med at omklamre idrætten fra den ene eller den anden side ved at sige, at de, der driver konkurrence, er kapitalister, og at alle de andre er de alternative, og at det er deres sag, vi skal fremme.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Først til hr. Flemming Jensen. Det, jeg talte om før, var, at hvis man skulle sige noget om, hvad tilgangen til håndboldforbundet under DIF betød, måtte man nødvendigvis også tale om, hvordan den samlede tilgang til DIF så ud, for det, der er sket, er rent faktisk, at der vel er flere, der begynder at spille håndbold, når Danmark har klaret sig godt ved et VM, men at der samtidig er færre, som begynder på noget andet, altså at der sker forskydninger mellem de forskellige idrætsgrene. Derfor kan man ikke med rette hævde, at der er flere, der begynder at dyrke idræt, fordi Danmark klarer sig flot i en eller anden international konkurrence. Nej, der er flere, der begynder at dyrke en bestemt form for idræt, og et tilsvarende antal, der holder op med at dyrke nogle andre former, og det er immervæk noget andet.

Når jeg nævnte tilskuddene, var det selvfølgelig ikke for at hævde, at der ikke også blev givet andre tilskud, men det, jeg forsøgte at få kulturministeren til at forholde sig til, var følgende: hvis det er rigtigt, som borgmesteren i Kolding sagde, at dette med at give omkring et par hundrede tusinde kroner om året til non-amatør afdelingen var meget mindeligt ude over hele landet, og hvis det samtidig er rigtigt, at den samlede kommunale støtte ligger på omkring 1,2 mia. kr., som andre ordførere har nævnt, altså hvis begge disse præmisser er rigtige – og jeg har ingen grund til at betvivle nogen af dem – tegner der sig et klart billede af, hvad en stor del af den kommunale støtte bliver brugt til, og så må kulturministeren enten sige: det er helt fint, eller: det vil jeg ikke blande mig i, eller: det finder jeg politisk uheldigt. Kulturministeren har foreløbig valgt en fjerde mulighed, nemlig ikke at sige noget som helst; men det må vel nærmest betyde: det vil jeg ikke blande mig i.

Til sidst vil jeg i anledning af hr. Bjørn Elmquists bemærkninger blot sige, at det stadig væk ikke handler om, at der er nogle kapitalister, der spiller kapitalistisk, og nogle andre, der gør noget andet. Jeg vil også sige til hr. Flemming Jensen, at der ikke er noget galt i at spille fodbold, hvor det gælder om, hvem der kan score flest mål, el.lign.

Det, jeg har forsøgt at sige gentagne gange, er, at der findes en form for idræt, hvor konkurrencemomentet får den højeste prioritet og ikke bare er en del af idrætsudøvelsen,

[Tinning]

og at det er den, der viderefører det kapitalistiske samfunds ideologi.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Der var et par konkrete spørgsmål til mig, ellers havde jeg nok ikke have taget ordet, for jeg synes, debatten var vel afrundet. Men da jeg nu alligevel har taget ordet, vil jeg sige til hr. Flemming Jensen, at hans evne til at få vendt op og ned og rundt og omkring og én gang til på ordene, så det til slut måtte fremtræde, som om ikke en af os havde styr på, hvad vi egentlig mente, imponerede mig lidt.

Til hr. Bjørn Elmquist vil jeg om noget meget konkret sige: jo, naturligvis vil vi tage idrætsorganisationerne med på råd i forbindelse med en udnyttelse af de muligheder, som beskæftigelsesforanstaltningerne giver. Det er helt klart et område, som skal drøftes, både når man planlægger, og i mange konkrete tilfælde.

Til fru Marianne Bentsen-Pedersen vil jeg sige: ja, jeg vil gerne gå i byen en gang til og opsøge min kollega undervisningsministeren for at drøfte spørgsmålet om idrætstimer i skolerne. Jeg tror, at både hun og jeg er meget opmærksom på dette problem. Jeg ser desuden et andet problem, som vi gerne løser i det mulige omfang, nemlig at der er et antal uddannelsesinstitutioner, ikke højere uddannelser og ikke skoleuddannelserne, hvor man ikke har adgang til at dyrke idræt i forbindelse med undervisningen. Jeg synes, det ville være godt, hvis det skete.

Hvad angår den lange række konkrete spørgsmål, der blev stillet til mig, må jeg nok erkende, at nogle af dem er så konkrete, at mit svar på dem alene vil være, at jeg har sympati for tankegangen. Jeg mener således, at det vil være hensigtsmæssigt med idrætslægeværelser. Jeg mener navnlig, det vil være hensigtsmæssigt, at man i de klubber, som udvælger børn og unge tidligt til en konkurrencekarriere, fuldstændig systematisk har forebyggende lægeundersøgelser og mulighed for korrektiv behandling, dersom det skulle blive nødvendigt.

Konsulenter har vi talt om; stipendienavn og dopingproblemet ligeledes. Jeg er enig i grundholdningen; om det skal være privat organiseret eller ikke, vil jeg ikke tage stilling

til. Jeg mener, at en lang række af disse ting naturligt kunne høre ind under de tilbud, som det offentlige yder i forbindelse med idrætsfaciliteterne.

Hr. Tinning gentog et spørgsmål til mig om den passus i redegørelsen, som taler om, at mere skrabede anlæg kan være hensigtsmæssige i fremtiden i forhold til mere prestigebetonede anlæg, som tidligere har været udført. Jeg synes, jeg har svaret indirekte ved at sige med et eksempel fra tipsmidlerne, at stigningen i tilskud på dette område har ligget på 57 pct., hvor bevægelsen på andre kulturområder har været negativ. Det siger sig selv, at det er nødvendigt med restriktive foranstaltninger, alene af den grund at energisituationen gør det nødvendigt at bygge på en anden måde, hvis man skal kunne leve med de udgifter, som optræder i denne sammenhæng.

Vil jeg overlade de konkrete valg til de lokale myndigheder? Ja, selvfølgelig vil jeg det. Det er dem, der skal være ansvarlige for det, og det er befolkningen i de pågældende områder, der skal bruge dem.

Til slut vil jeg citere den socialdemokratiske ordfører for en udmærket bemærkning i det afsluttende indlæg, nemlig: hvorledes kommer vi videre herfra? Når man har haft en debat, der føles konstruktiv og positiv, er det naturligvis det spørgsmål, der optager én, og gør det på en god måde. Som det nærmeste konkrete, der vil ske, kan jeg nævne, at vi snart vil få rapporter fra de forskellige udvalg. Det får vi fra undervisningsministerens udvalg, og det får vi fra det såkaldte eliteidrætsudvalg, og jeg ser meget gerne nye debatter, når disse redegørelser foreligger.

Men i øvrigt er jeg overbevist om, at en debat som denne også vil vække opmærksomhed i idrætskredse, og jeg er overbevist om, at den vil resultere i aktive henvendelser fra idrætsorganisationerne til os, til politikerne, til kulturministeriet med en udformning af ønsker og forslag på baggrund af de mange tanker, der har været fremme her i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af: